EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 114, 1 Şubat '95

Parti yılı ve partileşme süreci

"İşçi sınıfı devrimcileri olarak komünistler için devrimci sürecin bugünkü evresinde en acil görev, Türkiye işçi sınıfının marksist-leninist temellere dayalı devrimci sınıf partisini yaratmaktır. Komünistler bu sorunu çözüme kavuşturmadan devrimci siyasal mücadelelerinde kalıcı nitelikte hiçbir temel adım atmayı umamazlar. Parti, sonraki adımların da güvencesi zorunlu bir ilk adımdır. Devrim ve iktidar mücadelesinin bugün kavranması gereken en önemli halkasıdır." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.121)

EKİM I. Genel Konferansı'nın parti sorunu üzerine değerlendirmesi bu sözlerle başlıyor. Bugün aradan dört yıl geçmiş bulunmaktadır. Komünistler henüz bu en acil görevin üstesinden gelmeyi başarabilmiş değiller. Bununla birlikte, bu arada katettikleri mesafe ile bugün bu görevin üstesinden gelmeye her zamankinden daha yakın oldukları da bir gerçektir. Tasfiyeci tahribat hareketimize iki çok önemli yılı kaybettirmemiş olsaydı eğer, belki de bu sorunu daha erken bir zamanda çözmeyi başarmış olacaktık. Yine de, yaşadığımız gecikme temelde kendi zaaf ve yetersizliklerimizin bir sonucu olmuştur ve zaten tasfiyecilik de, bu zemin üzerinde tahrip edici etkisini gösterebilmiştir.

Hareketimizin doğuş, oluşum ve gelişme süreçleri ele alınırken, onu çevreleyen dış ortam ile başlangıç noktasındaki güç ve imkanlar mutlaka hesaba katılabilmeli, değerlendirme bu temelde yapılmalıdır. Bu elbette kendi hata, zaaf ve yetersizliklerimizin gözden kaçırılmasına dayanak yapılamaz. EKİM bunu hiçbir zaman yapmamıştır. Tersine, kendinde aksayanı önplana çıkarmaya her zaman özel bir özen göstermiştir. Fakat sorunları yalnızca kendi zaaflarımız üzerinden kavramaya yönelik bir eğilim, kaba metafizik-idealist bir bakışaçısının ifadesi olmaktan öteye gidemez. Böyle bir bakışaçısı, zayıflıklarımızı yerli yerine oturtmada başarısız kalacağı gibi, üstünlüklerimizi de gereğince değerlendiremez. Dolayısıyla, tüm güçlüklere ve yetersizliklerimize rağmen, bizi bugün öncü bir sınıf partisi olmanın eşiğine ulaştıran güç ve dinamizmin kaynağını da kavrayamaz.

Sancılı ve ağır bir gelişme süreci yaşadık, buna kuşku yok. Fakat en elverişsiz koşullarda sınırlı güç ve imkanlarla yola çıkan bir hareket olarak bugün ulaştığımız gelişme düzeyinin heyecan verici olduğuna kuşku yoktur. Yükseliş döneminin verimli ortamında biriktirdikleri güç ve olanaklardan arta kalanla yol yürümeye çalışan, bu yürüyüş esnasında sürekli bocalayan, çözülen, dağılan, kan kaybeden, ideolojik zayıflık ve belirsizlikler içinde bunalan geleneksel örgütler gerçeği karşısında, güç ve imkanlarını politik mücadelenin güçlüklerle dolu bir evresinde kendi öz dinamizmiyle yaratan bir komünist örgüt, bir EKİM gerçekliği durmaktadır bugün orta yerde.

Bu gücün kaynağı, elbette ideolojik-politik çizgimizdir. Bu çizgi, geleneksel hareketin düşünce ve pratiğinin eleştirisi ve aşılması mücadelesinin ürünü olmuştur. EKİM'deki sürekliliğin, sancılı gelişme sürecine rağmen sonuçta hep daha ileriye çıkabilmenin ve bugün işçi sınıfının devrimci öncü partisi düzeyine yakınlaşabilmenin kaynağı ve güvencesi bu ideolojik çizgi olmuştur.

Komünistler tasfiyeci çabaların hareketimiz ile ilgili en zayıf bir görüntüye yolaçtığı bir sırada bile bu konuda açık bir bilinçle hareket ettiler: "Hareketimiz en büyük olanaksızlıklar ile en zor engelleri altederek bugüne ulaşmıştır. EKİM bu mücadeleler içinde oluşturulmuş bir ideolojik ve örgütsel kimliktir. EKİM, bir siyasal ve örgütsel değerler sistemidir; bunlarda ifadesini bulan bir ileri düzeydir. Komünistler bu kimliği ve kişiliği,

bu değerler sistemini ve düzeyini kararlılıkla savunacak, özenle koruyup geliştireceklerdir.

"Komünistler işçi sınıfının devrimci öncüsü partiyi yaratacak, devrime ve sosyalizme yürüyeceklerdir." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.32)

Kendi üstünlüklerinin bilincinde olmak, fakat kendi zayıflıklarına karşı açık yürekli ve acımasızca davranmak, kendi üstünlüklerini kendi zayıflıklarını gidermenin bir dayanağı olarak kullanmasını bilmek -bu, bugüne kadar hareketimize egemen olmuş bir davranış çizgisidir. Gelişme dinamizmini sürdürmemizin, hedeflere yakınlaşmamızın, zayıflıklarımızı yenmemizin ve önümüze çıkarılan engelleri parçalayıp yıkmamızın bir temel açıklaması da buradadır. "Atılımlar ve Parti Yılı" ilan edilen bir sürecin başında, saflarımızdaki tüm komünistler, bu davranış çizgisini herzamankinden daha açık ve daha derinlemesine kavramak ve bunun bilinciyle hareket etmek zorundadırlar. Nereden nereye ve ne sayede gelebildiğimizi tüm kapsamı ve yönleriyle görebilmeli; fakat bunu tam da, neyi ne ölçüde henüz başaramadığımızı ve nasıl başarabileceğimizi anlamanın bir dayanağı olarak kullanmalıdırlar.

* * *

"Teorik gelişme, partileşme sürecinin esas ve tayin edici halkasıdır. Zira parti, herşeyden önce sağlam bir marksist-leninist teorik temel ve bu temel üzerinde beliren net bir ideolojik kimlik demektir. Parti programı, bu çabanın özlü, süzülmüş ve yetkin bir ifadesinden başka bir şey olamayacak, aynı şekilde, partinin taktik ilkeleri de bu çabanın bir ürünü olarak netleşecektir. ... Teorik gelişme, eşlik ettiği ve yolunu açtığı politik ve örgütsel gelişme süreçlerinin sağlıklı ve başarılı olabilmesinin güvencesidir." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.123-124)

Geleneksel devrimci hareketin en ileri ve en iyi niyetli kesimleri bile, çıkışından itibaren EKİM'in ısrarla vurguladığı bu bakışaçısını anlamakta güçlük çektiler. Onu tek yanlılığın bir göstergesi, gelişmenin pratik-örgütsel yönünü küçümsemenin bir ifadesi sayabildiler. Oysa sorunun genelde her zaman belirleyici olan önemi bir yana. İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel evreyle (biri ulusal öteki genel planda yaşanan iki büyük yenilginin yarattığı büyük ideolojik kargaşayla) bağlantısı da bir yana. Bizim kendine özgü koşullarımızda, popülist deformasyonun yarattığı 20 yıllık karışıklığı gidermek, siyasal mücadelede marksist-leninist bir yenilenmenin ürünü olabilecek açık ve güçlü ideolojik perspektiflere ulaşmak, örgütsel-pratik gelişmeyi bu perspektifler temeli üzerinde yaşamak, tüm bunlar ancak ideolojik gelişmenin kritik ve belirleyici önemini kavramakla olanaklıydı.

Bu doğru kavrayış, EKİM'e bugün geleneksel hareketten temel noktalarda tümüyle farklı bir ideolojik kimlik kazandırmakla kalmamış, tam da öngörüldüğü gibi, doğru perspektifler ışığında yürüyen bir politik-örgütsel gelişmenin de önkoşulu ve sağlam zemini olmuştur.

Genel planda olduğu kadar Türkiye devriminin temel sorunlarıyla da ilgili olarak, popülist ideolojik şartlanmaların ürünü olan demokratizmi aşmak ve net bir sosyalizm perspektifine ulaşmak; demokrasi mücadelesini bu perspektif içinde yerli yerine oturtmak; pratik sınıf yönelimini olayların baskısıyla ve kendiliğinden değil, fakat marksist dünya görüşünün özüne dayalı bir ideolojik açıklık temelinde yaşamak; karşı-devrimin baskısına, tasfiyeci basınca ve dönemin güçlüklerine birarada göğüs gererek, illegal temellere dayalı ihtilalci bir sınıf örgütlenmesi yaratma çizgisinde kesin bir kararlılık göstermek; bu çerçevede, illegalite-legalite ilişkisinde isabetli bir ilkesel ve pratik davranış çizgisi göstermek; Kürt özgürlük mücadelesinin özel politik önemini daha başından itibaren ve doğru kapsamıyla görmek, fakat bunu ulusal özgürlük mücadelesinin toplumsal-siyasal karakteri ve tarihsel sınırlarıyla ilgili açık bir kavrayışla birleştirmek; tasfiyeci savrulmaları zamanında teşhis etmek, ideolojik içeriğiyle olduğu kadar dış koşullarla da bağlantısı içerisinde tahlil etmek ve buna karşı sistematik bir mücadele yürütmek, vb., vb...

Bir hareketin konumu ve kimliği konusunda kritik öneme sahip tüm bu sorunlardaki ayırdedici marksist-leninist devrimci tutumunu, EKİM, tam da ideolojik gelişmesinin özüne ve temel esaslarına borçludur. Bunlara daha genel planda, Türkiye devrimci hareketinin ve dünya komünist hareketinin tarihsel geçmişine, ideolojik ve pratik mirasına yakla-

şımındaki kendine özgü tutum da eklenebilir. Geçmişin devrimci mirasını ve birikimini her alanda sahiplenmek, fakat onu tüm zayıf ve hatalı alanlarda marksist-leninist bir eleştiriye tabi tutarak aşma perspektifiyle hareket etmek, bu konuda liberal inkarcılığa olduğu kadar dar kafalı tutuculuğu da prim vermemek, hareketimizin bir başka ayırdedici özelliğidir ve ancak marksist-leninist bir ideolojik bakış-açısına sahip olmak sayesinde olanaklıdır.

* * *

Devrimci siyasal mücadelede ideolojik çalışma ve gelişmenin sonu gelmez bir süreç olduğu gerçeği bir yana, parti kimliğini kazanmanın asgari sınırları çerçevesinde düşünüldüğünde bile, bu alanda hareketimizin önünde hala çok önemli görevler durmaktadır. Fakat yine de, bu asgari çerçeve üzerinden bakıldığında, hareketimizin bu cephedeki görevlerinin amaca uygun bir yoğunlaşmayla üstesinden gelinecek denli kolaylaştığı da bir gerçektir. Sürecin bugünkü aşamasında asıl güç, sancılı ve bizi hala da zorlayan alanı ise, gelişmenin pratik cephesidir. Demek oluyor ki, öncü kimliği, öncü örgüt düzeyi ve kapasitesi ile de yaratabilmek sorunudur.

Partileşme süreci bakışaçısı çerçevesinde, *MK Değerlendirmeleri*'nin asıl kapsamı da zaten bu sorun etrafında odaklaşmaktadır. Geleneksel küçük-burjuva sosyalizminin ideolojik cephede açık bir yenilgiye uğratıldığını tespit eden *MK Değerlendirmeleri*, şöyle devam etmektedir: "Bununla birlikte bu henüz eksik ya da yarım bir başarıdır. Zira marksist-leninist kavrayış henüz kendine uygun bir pratiğin açık başarısı ile taçlanmamıştır. Devrimci proleter sosyalizmi ile sınıf hareketinin örgütlü birliğinin ifadesi bir komünist partisi henüz yaratılamamıştır.

"Sınıf hareketinin pratik seyrine etkili ve sistemli bir siyasal müdahale, sürekli ve ısrarlı bir siyasal propaganda-ajitasyon faaliyeti ile sınıf kitlelerinin bilincini ve eylemini geliştirme, onun halen içinde kıvranıp durduğu dar sendikal zemini parçalama, sınıf hareketinin öne çıkardığı ileri işçi kuşağını komünist hareketin saflarına kazanma, komünist örgütlenmeyi bu unsurlarla geliştirme ve fabrikalar zeminine artık nihayet oturtma, tüm bunlar partileşme sürecinin pratik yönüdür. Komünistler yıllardır bu perspektife dayalı bir pratik yönelim içindedirler ve bunda ısrarlı olmuşlardır. Fakat ortada henüz az-çok tatmin edici sayılabilecek bir pratik mesafe yoktur." (s.25)

Alınan "mesafe"nin bu sınırlılığı, öncü parti düzeyi ile bugünkü örgüt gerçeğimiz arasındaki mesafeye de kendiliğinden işaret etmektedir. Ve parti ile aramızdaki mesafenin esas alanı bu olduğuna göre, bundan, içinde bulunduğumuz parti yılında yoğunlaşma ve yüklenmenin esas alanının ne olması gerektiği de aynı şekilde kendiliğinden çıkmaktadır.

Öncü parti düzeyini yakalama mücadelesinde, gelişmenin salt pratik-örgütsel yönü açısından bakıldığında bile, önümüzde sınırsız ölçüde bir sorunlar alanı var. Gelişmemizin sorunlarını ve bundan çıkan görevleri, bu çeşitliliği ve karmaşıklığı içinde kavramak ve gerçekleştirmek durumundayız. Yine de, gözönünde bulundurmamız gereken kritik bir nokta var. Sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişimini hızlandırmak ve bu çaba içinde sınıfın ileri unsurlarını sosyalizme ve komünist örgüt saflarına kazanmak süreci, bugünkü koşullarda tüm öteki örgütsel-pratik sorunların ortak zeminidir. Örgütümüzü geliştirip yaymayı, sağlam temellere oturtmayı, mevcut kadrolarımızı devrimcileştirmeyi, yeni kadrolar kazanmayı, illegalitemizi kuvvetlendirmeyi, disiplinimizi pekiştirmeyi, kitle bağlarımızı geliştirmeyi, kitlelere önderlik etme yeteneği kazanmayı vb., vb., tüm bu sorunları, sınıfı devrimcileştirme ve sınıfın ileri kesimlerini sosyalizme kazanma mücadelesi ekseninde çözmek perspektifiyle hareket etmek durumundayız.

EKİM'in ideolojik çizgisi ile, bundan kaynaklanan sınıf yönelimi ve ihtilalci örgüt çizgisi arasında, kelimenin en tam anlamıyla bir teorik-organik bütünlük vardır. Ve gelişmesinin bugünkü aşamasında, bu bütünlüğü korumanın, geliştirmenin ve sağlamlaştırmanın kritik halkası, "sınıf yönelimi"dir. Sınıf hareketine fiilen önderlik etmek yeteneği kazanmak ve örgütsel gelişmeyi bu zemine oturtmaktır.

Bu alandaki ilk anlamlı adımlar, sınıfın öncü örgütü niteliğini yakalamış olduğumuzun somut göstergeleri olacak ve bize, güvenle kendimizi öncü parti olarak ilan etme olanağını ve hakkını verecektir.

EKİM

Kamu çalışanları sendikaları cephesinde son durum

Saldırı ve sürgünlere seyirci kalındı

Devlet, memurdan 20 Aralık'ın öcünü almak üzere harekete geçtikten sonra, saldırıya saldırıyla yanıt veren ilk memur sendikası Tüm Haber-Sen oldu. Sürgün kararları duyulur duyulmaz, derhal ve tüm şubelerde ve iş birimlerinde toplantılar düzenleyen öncü çalışanlar, hemen ertesi sabah iş bırakma kararı aldı. Hiçbir ciddi ön çalışmaya fırsat kalmadan alelacele alınmış bir karar olmasına karşın, "Sınıfa karşı sınıf!", "Saldırıya karşı saldırı!" anlamına gelen bu karar, PTT çalışanları tarafından %80 gibi yüksek bir oranla sahiplenilip uygulandı.

Oysa saldırı ne PTT'den başlamıştı, ne de ilk cezalandırma 26 öncü PTT çalışanının sürgünüydü. Eğitim ve sağlık işkolu başta olmak üzere soruşturmalar çoktan açılmış, ceza tehditleri ve açığa alma, sürme türünden yasadışı cezalandırma yöntemleri çoktan başlamıştı. Ne var ki saldırılar bir türlü yanıt bulmuyordu. Bu alanlarda örgütlü bulunan sendikalardaki yozlaşma ve "öncü"lerdeki aymazlık ölçüsündeki atalet ile örgütsüz ve öndersiz bırakılan kitleler, şaşkınlık içinde ve ne yapacaklarını şaşırmış olarak bir belirsizlik anaforunda yalpalıyordu.

Kendini Konfederasyonlaşma Kurulu olarak yeniden (dez)organize eden KÇSP ise, bu bürokratik yozlaşmanın doruğunu oluşturduğundan, kitleler tarafından çoktan defterden silinmişti. O da kendi kendini defterden silmiş olmalı ki, ne bakanlıkların yağdırdığı cezalar ve ceza tehditleri, ne grev hakkını gaspeden sendika yasası ve nihayet ne de PTT eylemine kışkışlanan köpeklerin salyası onları zerrece etkilemedi. Çevreden seyredenleri dehşete düşüren Gayrettepe savaşının, yeni adıyla Konfederasyonlaşma Kurulu'nun ilgi alanına girebilmesi için tam on gün geçmesi gerekti.

Gerçekten de, sürgünlerin açıklandığı 16 Ocak'tan tam on gün sonra, 26 Ocak'ta, nihayet KÇKK yasak savma türünden bir basın açıklaması yaptı. Açık ve tok bir içerikten yoksun bu birkaç satırdan ibaret metinde özetle; "27 Ocak 1995 Cuma akşamına kadar sürgünler durdurulmazsa 31 Ocak 1995 Salı günü hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz" deniliyor ve sözde böylece hükümet uyarılıyordu.

Kamu çalışanları sendika şubeleri platformunun durumu da Konfederasyonlaşma Kurulu'ndan pek farklı görülmüyordu. Toplantı çağrısı gerekli ilgi ve duyarlılığı yaratmamış olacak ki, toplantı gerçekleşmedi. Kendilerini de içine alan bu saldırı furyası karşısında böylesine suskun kalabilmeleri, alanda örgütlü sendikalar ve şubeleri açısından üyelerine karşı işlenebilecek en büyük suç sayılmalıdır. Çünkü, ücretli-emekçilerin en önemli güç kaynaklarından birisi olan sınıf dayanışmasından kaçınmak, gerektiği yerde oluşturmamak, sınıfı silahsız bir biçimde saldırıya açık bırakmak, neticede yenilgiye mahkum etmek demektir.

PTT eylemine kamu sektöründen gelen tek anlamlı yanıt gene enerji işkolundan oldu. Sağlıkta ve başka bazı işkollarında, işyerleri bazında yürütülen çalışmalarsa, ne yazık ki, henüz bir eyleme dönüştürülememiş bulunuyor.

Gül Kaya

İşçi eylemine memur desteği

İşçi Kurultayı hazırlık toplantısından sonra 10'un üzerinde işçi evlerinden gözaltına alındı. Haber-İş sendikası üyesi iki işçi de bunların içindeydi. Haber-İş 1 No'lu şubesi, genel merkezin gerici tavrı ve üyeleri gözaltında olan diğer sendikaların duyarsızlığına rağmen, 12 Ocak için eylem kararı aldı. Eylem aynı zamanda '95 bütçesinin protestosu, toplu sözleşme ile kazanılan hakların uygulanmaması ve alacakların bono ile ödenmesine karşı çıkmayı da kapsıyordu.

Alınan karar Beyoğlu tarafında hayata geçmese de, Aksaray tarafında, özellikle de Bahçelievler'de bir günlük iş bırakma olarak gerçekleşti. Anadolu yakasında eylem, Tüm Haber-Sen sendikacıları düzeyinde ve AYPİM'de çalışan memurların da katıldığı iş bırakma ile başladı. Kadıköy'de belediye binasının önünde basın açıklaması ile son bulan bir yürüyüş yapıldı. Anadolu yakası 1 No'lu Haber-İş ile birlikte davranarak işçi-memur ortak eylemini gerçekleştirdiler. Fakat işçi sendika şube temsilcileri eylemi sadece bir işçi eylemi olarak yansıtmaya çalıştılar. Eylemin üzerine "gölge düşürmek istemediklerini" özellikle vurguladılar. Şube temsilcileri, yapılan toplantılarda işçi-memur eylem birlikteliğinin sağlanması yönünde karar alınmasına rağmen, eylemi

işçilerle sınırlandırmaya çalıştılar. Her iki yakada da eylemin gerçekleştirildiği birimlerde bu tavır açıkça görüldü.

Rumeli yakasında Haber-İş'in 1 No'lu şubesi, merkez bürokratlarının her türlü engelleme çabalarına rağmen, tabana dayanarak bayrak kaldırmış ve sınırlı imkanlarla eylemi örgütlemeye çalışmıştır. Anadolu yakası Haber-İş'te ise sendika bürokratları tehdit, sindirme ve korku yayma yoluyla eylemi boğmak için ellerinden gelen her türlü çabayı göstermişlerdir. Eylemin yasa dışı olduğunu yayarak geri bilinçli işçileri eylemden vazgeçirmeye çalışmışlardır. Anadolu yakasında Yahya Memiş, Orhan Savaş gibi tescilli faşitler, şoven propagandalarla kamu işçilerinin bilincini bulandırmakta ve geri işçileri etkileyebilmektedirler. Büyük çoğunluk bunların faşist yüzlerini bilse de, bu faşist bürokratlar, işverenlerle sürdürdükleri dalaverelerle hala seçimleri kazanabilmektedirler.

Bunlar 3 Ocak'larda, 20 Temmuz'larda, 20 Aralık'larda ve nihayet 12 Ocak'ta gerçek yüzlerini açıkça ortaya koymaktan çekinmemekte, eylemi kırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu kaşarlanmış işçi sınıfı hainlerini devrimci şiddet kullanarak bağrından söküp atmadıkça, işçiler kendi özgüçlerini ortaya koyamayacaklardır.

Bir PTT emekçisi

Haber işçilerinin direnişi

Ocak ayının başında onun üzerinde işçi geceyarısı evlerinden tek tek alınarak karakollara toplandı. Bu işçiler düzenlenmeye çalışılan işçi kurultayının alt oluşum platformunda aktif görev alanlardandı. Düzen bu saldırıyı "Yılanın başını küçükken ezmek" mantığıyla yürütüyordu. Fakat hiç beklemediği bir direnişle karşılaştı. Gözaltına alınan işçilerden ikisi haber işkolunda çalışıyordu.Haber işçileri arkadaşlarının içeri alındığını öğrenir öğrenmez tepkilerini ortaya koydular. Avcılar ve Bayrampaşa işçileri şube müdürlüklerinden iç haberleşmeyi sağlayarak eylem çağrısında bulundular ve işi bıraktılar. Bundan sonra Haber-İş devreye girdi ve konuyu o akşam toplananan işçi sendikaları paltformuna getirdi. Şubeler Platformu alttan gelen basınç ile bir toplantı yaptı. Fiili bir durum vardı. Buna karşı alınacak eylem tavrının netleştirilmesi isteniyordu. Haber işçilerinin tavrı netti. Üretimden gelen gücünü kullanarak işi bırakmak, sokağa çıkmak... Arkadaşları bırakılana dek bunu sürdürmek. Geniş katılımlı bir tartışmanın ardından cuma günü şube önünde bir basın bildirisi okunması ve iş bırakılması kararı alındı.

Yapılan basın açıklamasından sonra şube sendika temsilcilerinin de katıldığı bir toplantı yapıldı. Moral oldukça yüksekti. Yaşanan süreçte ortaya koydukları tutumun gururunu duyuyorlardı. %90 katılımlı bir iş bırakma eylemi gerçekleştirilmişti. Ortaya konan bu tepki üzerine devlet 4 işçiyi aynı gün bırakmıştı. Bırakılan bu işçilerden biri salondaydı ve konuşmasıyla orada bulanan kitleyi kavgaya hazırlamak açısından olumlu bir etki yaratıyordu.

Düzen yapısal krizinin derinleşmesine paralel olarak işçi sınıfına ve emekçilere pervasızca saldırıyor. Kürt özgürlük hareketine vahşice yükleniyor. Ancak işçi sınıfı bugüne kadar sermayenin saldırılarına karşı gerekli direniş hattını örmeyi başaramadı. Mevzi direnişler dışına çıkamadı. Bu koşullarda haber işçileri radikal bir tarzda öne çıktılar ve son bir aydır kararlı bir direniş tutumu sergilediler. Ama bir sıçrayışı ifade eden bu çıkış da kendini ve işyeri darlığını aşamıyor. Politikleşmeye yeni yeni başlayan işçi sınıfı hala saldırılara bütünlüklü değil tekil işyerleri penceresinden bakıyor. Bu toplantının da ortaya koyduğu bir gerçekti bu. Toplantı boyunca ne bir sınıf vurgusu yapıldı, ne de sermayenin örgütlü topyekün saldırısından sözedildi. En kötüsü de katliamdan geçirilen kardeş Kürt halkından hiç sözedilmemesiydi. Tek tek söz alarak konuşan işçiler kavgaya hazır olduklarını, en geçerli eylemin kamu emekçileriyle birlikte girişilecek bir genel grev-genel direniş olduğunu vurguladılar.

Komünistler olarak şunu netleştirmek zorundayız. Bugün öne çıkan öncü işçiler bir yol ayrımındalar. Ya dar tekil bakışlarıyla öfke ve hoşnutsuzlukları, direniş isteği ve kararlılıkları törpülenecek, ya da komünistlerle birleşerek onların yolgöstericiğinde devrimci güçlerini ortaya koyacaklar. Öyleyse temel görevimiz bu sınıfı politikleştirmek, sınıfa karşı sınıfı harekete geçirmektir. Kapitalizmin karşısına sosyalizmi koymak, "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" şiarını yaymaktır. Gün kavga, gün mücadele günüdür. Boşa harcanacak zaman yok!

D. SAVAŞ

Düzen güçleri direnişi kuşatarak kırdılar

Pendik Belediyesi'nde 4 günlük işgal eylemi

Ocak ayı içinde Pendik Belediye'sinden 41 işçi atıldı ve bunu mahkum kadrosundan 6 işçinin atılması izledi. Atılanlar devrimci işçilerdi. İşçiler bu keyfi atılmaları protesto etmek ve atılan arkadaşlarını geri aldırtmak için iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Bunun üzerine gerici başkan 215 işçinin daha işine son verdiğini açıkladı. Aynı günün akşamı kendiliğinden gelişen bir işgal eylemi gerçekleştirildi. Atılan işçiler belediyeyi işgal ederken diğer işçiler de arkadaşlarına destek için belediyenin önünde toplandılar. Eyleme işçi eşlerinin de fiili olarak katılması, 4 günlük eylemin başarıyla devam etmesinde önemli bir rol oynadı.

İşgalin 4. günü işçiler arasında belediye ile sendikanın anlaştığı, atılan işçilerin geri alınacağı söylentileri yaygınlaşmaya başladı. Sosyal-demokratlar işçilerin geri alınmalarını sağlamak için her yolu deneyeceklerine dair sözvermişler, bu yönde propagadalar ile işçileri adeta kuşatmışlardı. Bu arada kolluk kuvvetlerinin "hoşgörülü" yaklaşımları, polisten ve savcıdan eylemlerini destekleyici sözler duymaları da belli bir zayıflığa yolaçtı. Böylece tüm düzen güçleri eylemin düzene yönelmemesi, anti-Refah çizgide gelişmesi doğrultusunda etkin bir çaba harcadılar. Bu kuşatma işçilerde yasal zeminden çıkmama doğrultusundaki eğilimleri güçlendirdi.

4. günün akşamı polis işçilere işgale son verme uyarısında bulunarak düşünme süresi verdi. Yapılan tartışmalar sonunda işgale devam edelim diyenlerin azınlıkta kalmasıyla eyleme son verildi. İşçilerin bir kısmı polisle karşı karşıya gelmek istemediklerini, diğer bir kısmı ise bu zora dayanamayacaklarını söylüyorlardı. Fakat asıl önemli olan öncü devrimci işçilerin kesin kararlı bir tutum ortaya koyamamalarıydı. Açıktır ki eylem içinde geri düşüncede insanlar her zaman olacaklardır. Ama öncü devrimci işçinin azınlık-çoğunluk oyununu kendine kalkan ettiği nerede görülmüştür? Böyle bir hakkı var mıdır? İşçileri ikna etmek için üstün bir çaba ortaya koymuş mudur? Onları kararlı hale geçirebilmek için ne yapmıştır? Üstelik Pendik işçileri geçtiğimiz yıllarda yine bir işgal eylemi gerçekleştirmiş ve polisle çatışmıştır. Dolayısıyla mücadele deneyimi olan işçilerdir. İşçileri ikna etmek için koşullar son derece elverişliydi, eylem son derece meşru bir zeminde gelişmişti.

İşgal eylemine son veren işçiler belediye önünde nöbetleşe bekleme biçiminde eylemlerine devam ediyorlar. İşe geri alıncaklarına artık inanmıyorlar. Hiç değilse kıdem ve tazminatları kurtaralım mantığıyla eylemi sürdürüyorlar.

Üstün bir moralle ve özgüvenle başlayan eylem, aslında hiç haketmediği geri eylem biçimleriyle devam ediyor. Bunda sosyal demokratlar da dahil düzenin tüm parti ve kurumlarının eylemin başından itibaren gerçekleştirdiği kuşatmanın önemli bir rolü oldu.

Bu olgu tersinden yaşanabilecek bir devrimci siyasal kuşatmanın yerel ve tekil direnişlerin seyrini nasıl etkileyebileceği konusunda da bir fikir vermektedir. Pendik direnişinde yazık ki bu Gebze direnişi ölçüsünde bile yaşanamadı. EKİM Anadolu Yakası Bölge Örgütü gücü ölçüsünde bir şeyler yapmaya çalıştı. Pendik işçilerine ve Pendik halkına yönelik olarak birer bildiri de dağıtıldı. Pendik Belediyesi işçileri arasında somut ilişkilerden yoksun olduğumuz koşullarda müdahalemiz doğal olarak çok yetersiz ve eylemin seyrini etkilemekten uzak kaldı.

EKİM Anadolu Yakası Bölge Örgütü

EKİM Anadolu Yakası Bölge Örgütü Pendik Belediyesi işçilerinin direnişi üzerine, biri direnişçi işçilere öteki Pendik halkına hitap eden iki bildiri dağıttı. Aşağıda direnişçi işçilere yönelik olan bildiriyi kısaltarak yayınlıyoruz.

Vaadlere aldanmayın, direnişi sürdürün!

Pendik işçileri,

Direnişiniz militan bir havada başladı ve kitlesel bir işgal eylemine dönüştü. Bu nedenle de dost ve düşmanın ilgisinin odaklandığı bir olay haline geldi. Düşman, yani sömürgeci sermaye devleti, bütün bir bölgeyi, giderek İstanbul'u fitilleyebilecek bu eylemden büyük bir korku duydu. Tıpkı Gebze direnişinde olduğu gibi eylemi büyümeden söndürebilmek için çok çeşitli cephelerden faaliyetlere başladı.

Sömürgeci sermaye devleti bütün korkusuna rağmen biz işçi ve emekçilerden bir temel alanda üstündür. Zira gelişmiş bir sınıf bilincine ve örgütlülüğüne sahiptir. Sermaye, kolluk kuvvetlerinden DYP, SHP, RP vb. tüm düzen partilerine, oradan yazılı ve görüntülü basınına, oradan sendikaların başına çöreklenmiş asalak bürokratik güruha kadar bir dizi araca sahiptir. Daha da önemlisi sermaye devleti işçi ve emekçilere dönük saldırılarında açık bir kararlılığa sahiptir. Sermaye devletinin temsilcileri işçi ve emekçilerin bu cephedeki zayıflıklarını görmekte ve gördükçe küstahlaşmaktadır. (...)

Pendik işçileri,

4 gün boyunca belli bir kararlılıkla sürdürdüğünüz işgal eyleminden bugün geri adım atmış bulunuyorsunuz. Niçin? Sosyal demokratlar ve sendika bürokratları aracılığıyla, sözümona bazı kısmi taviz sözleri aldığınız için mi? Dün SHP'siyle, sendika bürokratlarıyla sizi kuşatan ve etkisizleştirmeye çalışan sermaye devletinin şimdi aynı zamanda resmi kolluk kuvvetlerini üzerinize göndereceğini düşündüğünüz için mi? Bugün sözde sizin yanınızda olduğunu, eyleminizi desteklediğini söyleyen sosyal demokratlar düzenin temsilcileri değil mi? Bugün utanmazca işten atılmanızdan dolayı RP'yi suçlayan bu sermaye soytarıları 5 Nisan'dan bu yana milyona yakın işçinin işsiz bırakılmasının birinci derecede suçlusu ve sorumlusu değil mi? Onlara güvenmek yenilgiyi kabul etmek demektir. Hain sendika bürokratları şu ana kadar sermayenin saldırılarının baş destekçileri olmadılar mı? Ücretler altı ayda yar yarıya erirken, milyona yakın işçi işten atılırken, ücretsiz izinler ve fazla mesailer dayatılırken, TİS'le kazanılmış haklara dahi korsanca elkonulurken bu bürokrat güruhu yalan beyanatlar dışında ne yapmıştır? Uşaklık! Şimdi sendika yasasındaki değişikliklerle bu uşaklıklarının karşılığını da almaktadırlar.

Pendik işçileri!

Aras Kargo direnişini hatırlayın. Aras Kargo işçileri bize tek yolun kararlı ve militan bir direniş olduğunu göstermiştir. Aras Kargo işçileri yenilmiştir, ama arkalarında onurlu bir ders bırakmışlardır. Unutmayın ki buradan yakacağınız bir ateş tüm sınıf kardeşlerinizin önünü açacak, bu alçak sermaye düzenine diz çöktürebilecek bir kavganın kıvılcımı olacaktır. Pendik işçileri bu onurlu görevi taşımaya adaydır. Bu güce sahiptir. Yeter ki kendi gücüne güvensin! Yeter ki devrimcilerle, komünistlerle elele verip kararlılıkla mücadeleye koyulsun.

Ve Gebze direnişini hatırlayın. Onların yenilgisinin en önemli nedeni sosyal-demokratların ve sendika bürokratlarının "arabuluculuk" girişimlerine güvenmeleri, bu nedenle de kararlı eylem çizgisini terketmeleriydi. Sizler de aynı zaafı göstererseniz benzer bir akibetle karşılaşmak kaçınılmaz olacaktır.

* Kısmi taviz vaadlerine inanarak eylemi geriletmek ve sona erdirmek yeni saldırılara kapı açmak demektir. Bugün işten atmayacağız ya da tazminatlarınızı vereceğiz diyebilirler. Oysa sizin eyleminizin temel hedefi işgüvencesi olmalıdır. Bu hakkınız teminat altına alınıncaya kadar kararlı militan eylem... Tek yol budur!

* Kurduğunuz komitelerle başta çevre belediye işçilerinden olmak üzere bölgedeki diğer işçi kardeşlerinizden ve bölge halkından destek örgütlemeye çalışmalısınız. Diğer belediyelerdeki işçiler de sizinle aynı sorunlarla yüzyüzedir. Bu direnişi iş güvencesi talebi etrafında çevre belediyelere de yaygınlaştırmak olanaklıdır. Bu başarıldığı takdirde, işte o zaman, sermaye devletine ve gerici belediye yöneticilerine diz çöktürmek de mümkün olacaktır. (...)

Sendikal çekişmeye taban müdahalesi

Sermayenin işçi sınıfına ve emekçi kesimlere yönelik saldırısı her geçen gün yeni boyutlar kazanarak sürüyor. Bu saldırılara işçi sınıfının cevabı savunma değil, saldırı olmak zorundadır. Bu saldırıdan, sınıfın sırtına bir asalak gibi yapışmış ve sınıfta biriken öfkeyi ve savaşma isteğini yanlış hedeflere yöneltmeye çalışan hain sendika bürokratları da paylarına düşeni almalıdır.

Sendika bürokratlarının sermayeyle aynı saflarda yer aldığı yaşanan her olayda ortaya çıkmaktadır. Bunun bir örneğini de işkolumuzda örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Tez-Koop-İş ile DİSK'e bağlı Sosyal-İş vermektedir. Sosyal-İş sendikasının '94 başında %10 işkolu barajını geçtiğini öğrenen Tez-Koop-İş, Sosyal-İş'in üye kayıtlarına itiraz ederek onu mahkemeye verdi. Bununla da yetinmedi, bu sendikanın toplusözleşme dönemi gelen işyerlerine de itiraz ederek, sözleşme yapmasını engelledi. Sosyal-İş de aynı yöntemi kullanarak Tez-Koop-İş'e karşı davalar açtı.

"Demokrat muhalif" sendika bürokratlarının 12 Eylül'ün faşist yasalarının arkasına sığınarak sürdürdükleri etki ve prestij savaşı sürerken, işkolumuzdaki işyerlerinin toplusözleşme yapmaları engellenmiştir. Yetki alınamadığı için sözleşmesi engellenen işçi sayısı, sendika bürokratlarının verdiği rakamlara göre, 4-5 bini bulmuştur.

Sendikaların yetki itirazlarını biz ancak Ekim ayı sonunda Sosyal-İş'in işyeri temsilcilerine gönderdikleri bir yazıyla öğrendik. Sendika şube başkanına bunu sorduğumuzda, "önemli bir şey değil, Aralık başında mahkeme bitecek, bize engel değil" diyerek olayı geçiştirmeye çalıştı. Öyle ya Haziran ayında toplusözleşme yapması gereken yerler yapamamış, işçiler mağdur durumda kalmış ne gam, önemli olan prestij ve aidatlar değil mi? Bunun üzerine işyerimizde bir komite oluşturarak sendikaya tekrar gittik. Şube başkanı bu sefer yaptığı hatayı anlamış olmalı ki, olayın kendisiyle ilgili olmadığını, mahkemeyi genel merkezin (Ankara şubelerinin olumsuz oylarına karşın) açtığını ve bizim genel merkeze telefon ederek, faks çekerek tepkimizi göstermemizi istedi. Tepki genel merkeze yöneldiği sürece bunun kendilerine zararı değil, hatta yararı olabilirdi. Belki kendilerini genel merkez koltuklarına bile taşıyabilirdi. Ama kazın ayağının öyle olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Biz diğer işyerleriyle ilişki kurarak bir toplantı örgütlemeye başladık. Bunu sendikaya bildirdiğimizde kızılca kıyamet koptu ve şube başkanlarından biri toplantıya katılmayacağını bildirdi. Diğerleri ise içinde yeralarak olayı yönlendirmek düşüncesiyle genel merkeze planlı bir baskının yapılması gerektiğini söylediler.

6 işyerinden temsilcinin katıldığı toplantıya Sosyal-İş'in sözleşme yapamayan işyerlerinden birinde çalışan bazı arkadaşlar da katıldılar. İyice korkuya kapılan "küçük" sendika bürokratları, "muhalif"liklerini de bırakarak karşı safa geçiverdiler. Biz toplantıda genel merkeze gitmeye ve sendika başkanı ile görüşmeye karar verdik. Fakat hazırlıksızlığımız sayesinde başkan, bir takım detaylarla toplantıyı sabote etmeyi başardı. Ancak sendika başkanını işyerimize gelmeye ikna ettik.

İşyerimizde toplantı hazırlıklarına başladık. Bir bildiri hazırlayarak bunu işyerinde dağıttık. Komiteyi genişleterek topladık. Toplantıyı bizim yönlendirmemiz, soru sorar konumda olmayıp tavır geliştirmemiz ve bu hainlerin gerçek yüzlerini sergilememiz gerektiği konusunda birliğe vardık.

Sendika başkanının katıldığı toplantıda her arkadaş söz aldı. Sendikaların sermayenin saldırılarına cevap vermeleri gerekirken birbirleriyle it dalaşına giriştiği, aidat hesaplarıyla işçi sınıfının yolunu kestiği, devletin ve sermayenin toplusözleşme ve grev silahlarını yoketmek istemesi yetmiyormuş gibi, bir de sendikaların bu silahları elimizden alarak bu kokuşmuş düzene hizmet ettikleri, sınıfın gelişen hareketinin önüne geçerek aynı zamanda da kendi sonlarını hazırladıkları yüzlerine haykırıldı. Sendika başkanının, "biz buraya kavga etmeye gelmedik, sohbet etmeye geldik" sözü üzerine, "siz bizim misafirimiz olarak buraya geldiniz, elbette burada kavga etmeyiz, ancak biz geldiğimizde kavga edeceğimizi bilin", cevabı verildi.

Diğer işyerlerini mücadeleye daha militan bir tarzda katmak için çabalarımızı sürdürüyoruz. Bu doğrultuda bir bildiri hazırlayıp bütün işyerlerindeki temsilciler aracılığıyla, temsilciler safımıza gelmezlerse, işyerlerinin girişinde, servislerde kullanabileceğimiz her yerde kendimiz giderek dağıtacağız. Bu mücadele sonucunda sendika bürokratları mı galip gelecek, yoksa biz mi? Bunu zaman gösterecek. Ama biz bu davayı geri çektiremesek dahi, işçi sınıfının mücadele deneyimi kazanmasına, sendika bürokratlarının hain yüzünü görmesine katkıda bulunacağına inanıyoruz.

Tez-Koop-İş üyesi bir Ekim okuru

Tarikatlar da yasallaştırılıyor!

"Terörle mücadele yasa tasarısı"nın yeniden gündeme girmesiyle birlikte, laik/anti-laik saflaşma arasındaki tartışmalar da alevlendi. Bu yasayı sahiplenen SHP, özelleştirmenin yasallaştırılmasının ardından, 12 Aralık'a kadar gerçekleşmemesi halinde koalisyondan çekilme tehdidi savurmuştu. Fakat yasanın mecliste görüşülmesi tekrar tekrar ertelendi. Buna rağmen SHP koalisyondan çekilmedi, yalnızca parti sekreteri F.Sağlar istifa ederek "onurunu" korumaya çalıştı.

Burada bizi ilgilendiren, başbakanın bu yasa çerçevesinde tarikat liderleri ile yaptığı görüşme ve bunun sonuçlarıdır. "Laik" bir devlette, başbakanın kanunen yasaklanmış tarikatların liderleri ile görüşmesi ve bunun basına yansıtılması, aslında geçmişten beri yapılan bir işin artık daha açık olarak yapılacağının bir göstergesidir. Kemalistler, her ne kadar devletin "laik" yapısından, cumhuriyetin temel ilkelerinden taviz verilemez deseler de, gerçekte ortaya çıkan bu gelişmenin, aynı cumhuriyetin devamı için gerekli olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Zira, artık ezilen ve sömürülen yığınların Kemalist ideolojiye olan güvenleri sarsılmış, yeni bir arayış içine girmişlerdir.

12 Eylül sonrasında, Türk-İslam sentezi, ılımlı islam vb. kavramlar emperyalistlerin de desteği ile etkinlik kazanmaya başlamış, nihayet devletin resmi ideolojisi haline gelmiştir. İmam-hatip liseleri, vakıflar, yurtlar, özel okullar, kuran kursları, camiler, tarikatların gelişmesi için uygun ortamlar yaratmıştır. Özal'ın bu tarikatlarla girdiği ilişkiler, diyanet işlerinin hızla artan bütçesi, bizzat devletin bu kesimlerle barışması ve onları daha etkili tarzda kullanması anlamına gelmiştir. Çünkü, emekçi kitlelerin bunların olmadığı koşullarda sosyalizmin etkisine daha açık hale geldiklerini görmüşler ve bunu önlemenin en kolay yolu olarak dini gericiliğe sarılmışlardır. Artık her parti tarikat liderleri tarafından belirlenen milletvekillerine kontenjan ayırmakta, seçim öncesinde bunlarla görüşmekte ve onay almaktadır. Milli Eğitim, İçişleri Bakanlığı ve polis teşkilatı bunların en hızlı örgütlendikleri yerler olmuştur.

Refah Partisi yükselişini anti-Batı, ezilenden/güçsüzden yana olma söylemine borçludur. Fakat, derinleşen iktisadi ve siyasi kriz koşullarında, bu kesimlerin bile kitlelerin tepkisini zaptedememesi sözkonusudur. "Laik" devleti yıkma, şeriatı getirme" gerici propagandası şimdiden taraftar toplamaktadır. Bu nedenle, islami kesimin de "terbiye" edilmesi ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Terörle mücadele yasa taslağı, devletin temel ilkelerini terör yoluyla değiştirmeye çalışanları terör suçu kapsamına alarak "laiklik" karşıtı faaliyetleri, bunların örgütlendikleri vakıf ve yurtları, dernekleri yakın takibe alacağını göstermiştir. Bu girişime karşı islami kesim yoğun bir tepki ortaya koymuş ve kapsamlı bir karşı propaganda başlatmıştır. Karayalçın ve Çiller islami kesimlerle görüşmeler yaparak onları ikna etmeye çalışmışlar, fakat başarılı olamamışlardır.

Başbakanın Fetullah hoca ile yaptığı görüşmenin basına yansıtılması, "laik" kesimlerde yeni bir taviz olarak değerlendirildi. 2. Cumhuriyetçiler ise, sivil baskı grubu olarak bu kesimlerle diyaloğa girmenin gerekliliğini, onları denetim altında tutabilmek için yasal alana çekmenin zorunluluğunu vb. savundular. Evet, onlara göre perde arkasını gizlemeye yarayan "laiklik" örtüsü artış işlevsizleşmiş, zararlı hale gelmeye başlamıştı. Devletin halkıyla barışması, onun dini eğilimlerini önemsemesi gerekiyordu. Gündelik politikada oy almak için her zaman geçerli olanın artık devletin resmi politikası haline getirilmesi, böylece, halkın devlete güveninin pekiştirilmesi gerekiyordu. "Laik" cephenin ise böyle "ulvi" amaçlar karşısında gerilemesi ve devleti korumak için dini gericiliğin kucağına atlaması normaldir.

Tasarıdaki hükümler muhtemelen islami kesim lehine biraz daha yumuşatılarak yasalaştırılacak. Böylece "ılımlı islam"ın önü iyice açılacaktır. Sermaye düzeninin "laikliği" bu kadardır. Dini gericilik emekçi halk için en iyi afyondur ve sermaye bu kozu sonuna kadar kullanacaktır. Devletten "laiklik" bekleyenler ise, yeni Sivaslar, yeni imam-hatip liseleri, zorunlu din dersleri vb. bulacaklardır.

Şubeler Platformu Altıncı Bölge çalışmaları üzerine

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, bilindiği gibi, çalışmalarını altı bölge düzeyinde yürütmektedir. Altıncı Bölge, Ümraniye, Kadıköy, Dudullu-İMES üçgeninde kalan işyeri ve fabrikaları kapsamaktadır. Bölgeden toplantı ve çalışmalara katılan işçilerin sayısı oldukça sınırlı düzeydedir (20-25 kadar). Bu işçilerin hemen hiçbiri temel bir sektör veya fabrika çalışanı değildir. Çoğunlukla belediye, karayolları, tekstil vb. işkollarında çalışan işçilerdir. Bölgenin başta gelen zaaflarından biri budur.

Oysa ki, İMES ve çevresi Anadolu yakasında başlı başına bir sanayi merkezidir. İMES'te bini aşkın orta büyüklükteki atölyenin de ötesinde Packart, Philips, Gamak, Netaş, Teletaş vb. gibi binlerce işçi çalıştıran önemli fabrikalarla çevrelenmiştir. Bölgenin buradaki işçilerle ilişki kurup, bunların özellikle öncü kesimlerini toplantı ve çalışmalara katmakta özel bir çaba sarfetmesi gerekirken, henüz bu konuda bir ilerleme sağlanabilmiş değildir. Sendikal bürokratik anlayış işi daha çok kağıt üzerinde sorumluluk dağıtarak çözmek niyetindedir.

Toplantı ve çalışmalarda komünistlerin yanısıra bazı devrimci ve sosyal-reformist eğilimleri temsil edilmektedir. Bu siyasi eğilimlere sahip işçilerin beş altısı dışındakiler son derece deneyimsiz ve yetersizdirler. Keza diğer işçiler de sınıf bilinci ve mücadele deneyimi açısından geridirler. Bunlar daha çok şubeler platformu bürokratları ve bölge sözcülerinin ardından sürüklenmektedirler. Propaganda-ajitasyon faaliyetimiz, öneri ve yaklaşımlarımız, bu işçileri etkileme, siyasallaştırma ve saflarımıza çekme noktasında özel bir önem taşımaktadır.

Şubeler Platformu'nun genel karakterine uygun olarak, Altıncı Bölge de sendikal bürokrasinin etkinliğinde ve ekonomizmle malül durumdadır. Komünistler olarak bizler müdahalelerimizi sürekli kılamadığımız sürece, bölge, şubeler platformu alt sendika bürokratlarının sınıf hareketini dumura uğratıcı konumlarını pekiştirmekten başka bir şey üretemeyecektir. Özellikle İP ve yeni dönem liberalleri, alt sendika bürokratlarını ve şubeler platformunu her vesileyle kutsamakta, "sınıf sendikacılarına genel merkezlerin baskısı karşısında sahip çıkma" adı altında kendiliğindenciliğin ve kuyrukçuluğun teorisini yapmaktadırlar. Sendikalar Platformu ve alt sendika bürokratlarına getirdiğimiz eleştiriler karşısında, muhataplardan önce bu grupların histerik tepki ve savunmasıyla yüzyüze kalmaktayız. Fakat gelinen aşamada, yaklaşan sendika seçimleri dolayısıyla bu alt sendika bürokratlarının koltuklarını koruma kaygısıyla çalışmalardan firar etmeye başlamaları, liberal-demokratları bir hayli zor sokmuş durumdadır.

Öte yandan Kürdistan'da Kürt halkına karşı yürütülen sömürgeci vahşet savaşının gündeme getirilmesi, işçilerin bu konuda bilinçlendirilmesi ve net bir devrimci tavrın alınması noktasında da liberallerimiz bilinen tavırlarını sergilemişlerdir. İP açısından Kürt halkına dayatılan sömürgeci savaşa karşı devrimci tutum almak "bugünün sorunu değildir. Bunu, ön plana çıkarmak sınıf hareketine bir şey katmaz". TDKP ise bu konuda biraz utangaç davransa da, "işçilerin geri bilinç düzeylerinden dolayı", sonuçta aynı konumdadır.

Sonuç olarak; gerek Altıncı Bölgede gerekse de şubeler platformunun geneline hakim olan anlayış reformizm ve kendiliğindenciliktir. Platform, militan bir mücadele platformu değil, kaba bir kuyrukçuluğun platformudur. Bu noktada komünistlere ve devrimcilere düşen, platformun bu karakterinden dolayı "buradan bir şey çıkmaz" deyip çekilmek değil, tersine, çok daha fazla ısrarlı ve sabırlı bir çalışmayla, bu reformist kabuğu kırmaktır. Komünistlerin bu noktadaki perspektifi son derece nettir. Her şey göstereceğimiz somut pratik çaba ve militan tutuma bağlıdır.

Anadolu yakasından komünist bir işçi

İP'le "aynı kefede" değerlendirilmek üzerine

Utangaç liberallerimize hatırlatmalar

Son dönemlerde, devrimci harekette, geçmiş küçük-burjuva devrimci konumdan da geri düşülerek, liberal demokratizme bir akış/çark ediş yaşanmaktadır. Kimi gruplar bunu henüz utangaç bir tavırla ifade ederlerken, TDKP bu yeni akımın öncülüğünü üstlenmiştir. Bu yeni misyon ve konumlanış beraberinde kendi sınıfsal-siyasal konumuna uygun bir kültür de getirmiştir. Nitekim TDKP bunun en son örneğini *Devrimin Sesi*'nin Aralık '94 tarihli 183. sayısında komünistlere karşı kullandığı üslup ile göstermiştir. Böylece gerçekte kendi seviye yoksunluğunu ve ideolojik sefaletini sergilemiştir.

EKİM'in ideolojik çizgisi bir yana, eleştirilerindeki üslubu, tutarlılığı ve olayları somut kanıtlarıyla, spekülasyondan uzak, kendi sınıfsal konumuna uygun bir tarzda koyuşu, bütün devrimci kamuoyu tarafından bilinen bir gerçektir. Kuşkusuz ki bu komünistlerin düzeyidir; herkesin başarabileceği bir şey değildir!

Ekinci komünistler TDKP'nin gösterdiği bu seviyesizliğe ortak olmadılar, hiç bir zaman da olmayacaklar. Ama küfürle başlayıp küfürle biten ve yalnızca sahiplerince anlaşılabilecek bu üslup ve saldırılarla, komünistlerin liberal demokratizme karşı verdikleri cephe savaşını durdurabileceklerini düşünüyorlarsa, işte burada yanılıyorlar.

Liberal baylarımız, "İP ile aynı kefede değerlendirilmek" sizleri neden bu kadar rahatsız edip saldırganlaştırıyor? EKİM'in bu konudaki değerlendirmelerinin tümü somut ve kanıtlara dayalıdır. İşçi Sendikaları Şubeler Patformu'ndaki icraatlarınızdan görülebileceği gibi, bir tek siyasi grupla ortak hareket etme olanağı buldunuz: O da İP'tir!

Nasıl mı?

1) Gerek TDKP gerekse de İP, Şubeler Platformu ve alt kademe sendika bürokratlarına toz kondurmamaktadırlar. Devrimcilerin ve komünistlerin onlara karşı geliştirdikleri devrimci tavra kraldan çok kralcı bir ruh haliyle kendilerini siper etmektedirler. Kurultay'ın hedeflerine ilişkin olarak 6. Bölgede TDKP'nin sunduğu yazılı deklarasyonun en önemli maddesi "sınıf sendikacılarının yıpratılmaması ve bunlara sahip çıkılması" maddesidir. Kuşkusuz bu noktadaki doğal müttefikleri İP'den başkası değildir.

2) İP'in sunduğu deklarasyonda, işsiz işçilerin kurultayda fiilen temsil edilmemeleri, ayrı bir komitede örgütlendirilmeleri ve genel komite tarafından temsil edilmeleri önerisi TDKP'nin utangaç desteğiyle dayatılmaya çalışılmıştır.

3) Gene, İP'in sözkonusu deklarasyonunda geçen "sosyalist basının genel basından ayrılamayacağı ve görevinin haber toplamak olduğu", "kurultayda temsil edilemeyeceği" önerisi, aynı utangaç tavırla desteklenmiştir. Çünkü gerek İP gerekse de TDKP'nin korkuları ortaktır: Devrimcilerin ve komünistlerin inisiyatifi ve devrimci müdahalesi.

4) En utanç verici ortaklığınız ise, İP'in sözünü ettiğimiz deklarasyonunda geçen, "kurultayda işçi sınıfı içindeki provokatör gruplara karşı önlem alınması" önerisi üzerine olmuştur. İhbarcı PDA-Aydınlık geleneğinden gelen bu tescilli provokatörlerin, arkalarına TDKP'yi alarak yaptıkları bu öneri, devrimci ve komünistlerin sert tepkilerine yolaçtı. Bu çerçevede İP'ten özür dilemesi istenirken, siz onlarla gene aynı konumdaydınız. Oysa "işçi sınıfı içindeki provokatör gruplar"dan kastedilen devrimciler ve komünistlerden başkası değildir.

Şimdi TDKP'li liberallerimize şu soru sorulmalı: Neden İP'in arkasına sığınıyor, bu düşünce ve önerilerinizi bizzat kendiniz dillendirmiyorsunuz? Köylü kurnazlığı yaparak arada bir "militanca" savurmalarınız sizi kurtarmıyor. Doğrusu komik duruma da düşüyorsunuz. Utangaçlıkla liberalizminizi devrimci politika diye yutturma olanağınız kalmamıştır. Şimdiye kadar bunu yapmaya çalıştınız, fakat artık saflaşma tamamlanmıştır; bir yanda liberal TDKP ve İP, öte yanda gerçek devrimciler ve komünistler.

Burada belirttiğimiz bir kaç nokta sizlere İP ile "aynı kefede" olduğunuzu gösteren basit hatırlatmalardır. Bunlara Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısındaki tutumunuz, "iş-ekmek" kuyrukçuluğunuz vb. de eklenebilir, fakat gerekli görmüyoruz. Zira her şey yeterince aşikardır.

Mazlum EREN

Güncel siyasal faaliyetin temel bir alanı

Şovenizme karşı mücadele

Sömürgeci sermaye devleti, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü kirli savaşta, askeri alanda da tam bir iflas yaşamıştır. Kürt halkını korkutma-sindirme-yıldırma-teslim alma politikası ise, özgürlük uğruna ayağa kalkan bir halkın direnci karşısında hezimete uğramıştır. Kör bir kinle yürütülen sömürgeci savaş, gelinen aşamada topyekün imha harekatları biçimini almıştır. Çözümsüzlük ve yenilgi psikolojisiyle Kürt insanına ve Kürdistan'a ait olan her şeye sınırsız bir vahşetle saldıran faşist sermaye düzeni, gerçekte UKM karşısındaki iflasını belgelemektedir.

Ancak bugün her şeye karşın sömürgeci düzen açısından bir başarıdan sözedilebilecekse, bu, geniş Türk emekçi kitlelerini kirli savaşın sessiz tarafçısı, düzenin pasif destekçisi potasında tutabilmek noktasında olmuştur. Düzen, ekonomik ve siyasal plandaki sıkışmışlığına ve çözümsüzlüğüne rağmen, tüm bu sorunları onulmaz bir hızla derinleştiren kirli bir savaşı tırmandırabiliyor. Emekçi sınıflara yönelik azgın saldırılarını, "milli birlik-beraberlik", "güçlü Türkiye", "milli fedakarlık", "dış ve iç düşmanlara karşı ulusal uzlaşma" vb. demagojileriyle yürütülebiliyor. Karşı tepkileri ise "anarşi yaratılıyor", "bölücü kışkırtma", "vatana ihanet" sopasıyla sindirebiliyor. Ve kuşkusuz tüm bu alanlardaki başarısı, herşeyden önce emekçi sınıfları şovenizm kuşatması altında tutabilmesi sayesindedir.

*** Şovenizm yalnızca sömürgeci zulmün değil, sınıfsal sömürünün de örtüsüdür!** Şovenizm zehiri, işçi ve emekçi yığınları yalnızca kardeş bir halka karşı sürdürülen kirli bir savaşa karşı duyarsızlaştırmakla kalmıyor. Dahası, sınıfsal sömürüyü gizlemekte, iktidarın sınıf karakterini örtmekte, devletin emek düşmanı yüzünü "sınıflar üstü", "ulusal" kisveler altında saklayabilmektedir. İşçi sınıfı kirli savaşa açıktan cephe alamadığı içindir ki, sermaye devleti gün geçtikçe derinleşen iflasına rağmen UKM karşısında hala da tutunabilmektedir. Öte yandan ise sınıf hareketini düzen sınırları içinde tutup dizginleyebilmektedir. Burjuva diktatörlüğü için yaşamsal olan da zaten bunlardır.

Tam da bu nedenlerden dolayı, şovenizme karşı mücadele sınıf mücadelesinin seyri açısından tayin edici önemdedir. Şovenizm, sınıfa dönük devrimci propaganda, teşhir ve ajitasyon faaliyetinin özel bir yüklenme alanı olarak ele alınmalıdır. Bu hem faaliyetin kapsamlı, yoğun ve kesintisiz olarak sürdürülmesi anlamına gelir. Hem de proleter sınıf bilinci ve tutumunda en ufak bir belirsizliğe yer bırakmayacak denli net, vurucu ve açık bir içeriğe sahip olmasını gerektirir. Sınıfı her alanda, en incesinden en kabasına kadar, şoven bir propaganda bombardımanı altında tutan sömürgeci sermaye devletinin silahını tersine çevirmek, canalıcı güncel bir görevdir. Ve bu, ancak marksist bir perspektif ve devrimci bir tutum üzerinde şekillenen, çok yönlü ve kapsamlı bir karşı saldırı ile mümkündür.

*** Ulusların kendi kaderini tayin hakkı cepheden savunulmahdır!** Bugün şovenizmin etkisi altında bulunan geniş emekçi yığınlara ve özellikle de öncü işçilere götürülmesi gereken temel bakış, UKKTH'nın tarihsel meşruluğu ile UKM'nin haklılığıdır. Bu ise, her şeyden önce, UKKTH ile UKM ve onun devrimci öncüsünün cepheden savunulması, tersinden de, sömürgeci devletin zorbalığının ve kirli savaşın haksızlığının teşhiri demektir. Ne var ki, büyük ölçüde düzenin ideolojik tahakkümü altında bulunan emekçi sınıfların çarpıtılmış bilincinde böylesi bir propaganda ve teşhir faaliyetinin yanıt bulabilmesi için, çok daha kapsamlı bir çabaya gereksinim vardır.

*** Şovenizmin panzehiri: Sömürgeci sermaye devletine karşı sınıf kini!** En iğrenç bir ırkçılığı "devletin ulusal bütünlüğü", "misak-ı milli sınırlarının kutsallığı", "Türkiye sevgisi", "milli birlik-beraberlik" vb. argümanlar ardında saklayan düzenin ideolojik hegemonyasını yarabilmek için yüklenilmesi gereken en temel nokta, bizzat "devlet"in kendisidir. Devletin sınıfsal niteliğinin teşhirinin işçi ve emekçi yığınlara ileteceği mesaj açıktır: Bu devlet sizin devletiniz değildir; bir avuç sömürgeci ve sömürücü asalağın, burjuvazinin devletidir. Ve başta size, tüm ezilen kesimlere karşı örgütlenmiş bir zor aygıtıdır. O yalnızca sermayenin çıkarlarını korur ve gözetir. Misak-ı milli sınırları içinde kalan toprak da dedelerinizden size kalmış değildir. Dün olduğu gibi bugün de bu toprağın tek sahibi sermaye sınıfıdır. Onun talan yasaları geçerlidir üzerinde. Devletin bölünmez bütünlüğü

gerçekte burjuva çıkarlarının dokunulmazlığıdır. Milli beraberlik ve birliğin ise tek bir anlamı vardır, o da iliğine kadar sömürülen emekçi yığınların azgınca saldırılara uysalca, kölece boyuneğişidir. Oysa bu devletin bekası ezilen yığınların sorunu değildir, olamaz. Ezilen ve sömürülen yığınların ne faşist sermaye iktidarına yapacak bir fedakarlığı, ve ne de onun iğrenç sömürgeci çıkarları uğruna yürütülen kirli bir savaşa verecek bir destekleri vardır. Bu devlet emekçi sınıfların olmadığı gibi, sömürgeci savaş da onların çıkarı için değildir.

Kısacası burjuva devlete karşı sınıfsal kin kışkırtılmalıdır. "Devlet baba" kavramının işçi ve emekçi kitlelerinin bilincinden sökülüp atılması, yukardaki yalın gerçekliğin hergün yaşanan güncel gelişmeler ışığında ve bizzat sınıfın sık sık yüzyüze geldiği devlet terörü olgusuyla birlikte, aralıksız ve çarpıcı bir tarzda işlenmesiyle mümkün olacaktır.

Ancak tek başına sınıfı devletten ve iktidardan soğutmak şovenizme karşı mücadelede yetersizdir. Tepkilerini, öfkesini, mücadele isteğini bizzat ona karşı yöneltmek gerekir. "Sınıflar üstü devlet" olmadığı gibi, "yek vücud millet" de yoktur. Aksine burjuva devlet sınıf diktatörlüğünün, burjuva milliyetçiliği de sınıfsal sömürünün örtüsüdür. Öyleyse emekçi yığınların bilincinde sınıfa karşı sınıf, burjuva iktidarına karşı sosyalizm mücadelesi fikri somutlaşmalıdır. Burjuvazi nasıl ki resmi tarih propagandasıyla "bayrak", "vatan", "millet" sevgisi aşılamaya çalışıyorsa, devrimci propaganda da sınıf mücadelesi tarihine başvurarak bellekleri tazelemelidir. Kapitalizmin tarihine bakıldığında görülecektir ki, burjuvazinin bayrağı da, vatanı da, milleti de paradır-kardır. Karı-çıkarı sözkonusu olduğunda asalak burjuvazi emperyalizme uşaklık eder; "vatan" topraklarını emperyalist üslere ve "çevik kuvvet"lere açar, ekonomiyi İMF'ye, "milli savunma"yı NATO ve Pentagon'a, iç güvenliği CİA'ya ihale eder.

*** Şovenizm kuşatmasını yarmak için anında ve sürekli devrimci teşhir ve propaganda!** Burjuvazinin ırkçı-şoven demagojilerini, faşist kışkırtıcılığını boşa çıkarmak, ancak anında ve sürekli bir teşhir faaliyeti ile mümkündür. "Bir Türk dünyaya bedeldir" ırkçı çığırtkanlığı mı yapılıyor, işçi ve emekçilere denecek şey açıktır: Faşist Türkiye Cumhuriyetinde insanın değeri yoktur, emekçinin ise hiç yoktur. İster Türk, ister Laz, ister Kürt, ister Ermeni, hergün gencecik devrimciler katlediliyor, kayabettiriliyor, işkenceden geçiriliyor. Direnişteki işçi coplanıyor, eylemdeki memur saçından sürükleniyor. Hakkını arayan öğrenci polis otosunda tecavüze uğruyor. Aydınlar-gazeteciler-sendikacılar zindanlara tıkılıyor. Kısacası düzene muhalefet eden herkes devlet terörünün hedefi haline getiriliyor.

"Kürtler vatanı parçalamak istiyorlar. Bunları kışkırtanlar ise Türkiye'yi güç duruma düşmesinden menfaati olan dış güçlerdir" kışkırtmasına mı başvuruluyor, verilecek yanıt hazırdır: Asıl bölücüler onlardır; kardeş halkları birbirine düşürmek, işçi sınıfını ırk, cins, din, dil ayrımını kışkırtarak bölüp güçten düşürmek, birleşik bir mücadelenin önüne geçmek istiyorlar. Kürt halkının, kendisine karşı sürdürülen sömürgeci savaşın kirli yüzünü ve mücadelesinin haklılığını ilerici dünya kamuoyuna duyurmak ve savaşımlarına destek almak doğrultusunda girişimleri tümüyle meşrudur. Oysa emperyalizmle işbirliği içinde olan, emekçi halkın yarattığı değerleri onlarla birlikte talan eden, ABD'ye ve bekçi köpekliği eden bizzat sermaye iktidarının kendisidir. Onların ABD pasaportları, İsviçre bankalarında kirli para hesapları, CİA işbirliğinde geliştirdikleri işkence yöntemleri vardır. Kürt halkının mücadelesini boğmak, kapitalist sisteme yönelen bir işçi sınıfı hareketliliğinin önünü kesmek için emperyalist dünyayla işbirliği içinde olan onlardır.

Şovenizme karşı mücadelenin bir diğer boyutu ise kirli savaşın teşhiridir. Sömürgeci düzen bu konuda son derece zengin "malzeme"ler sunmaktadır. Ancak yalnızca bunlar üzerinde yükselen bir teşhir faaliyeti, hümanist, pasifist bir yaklaşımdan öteye gidemeyecektir. Ki bugün askeri alanda aşılamayan kilitlenmenin etkisiyle, burjuvazi içerisinde dahi, asıl amacı devrimci önderliği boşa çıkarmak olan sahte "barış yanlısı" söylemler mevcuttur. Yalnızca burjuva değil, reformist, liberal, küçük-burjuva anlayışlarla ayrım çizgilerini net çekmek, sınıf bakışını ortaya koymak için insanlık suçlarının mahkum edilmesinden daha fazlasına ihtiyaç vardır. Kirli savaşın teşhiri, her şeyden önce, sömürgeci sermaye düzeninin zor üzerinde kurulu olduğu gerçeğine dayandırılmalıdır. Sınıfsal sömürü ile sömürgeci zorbalık arasındaki dolaysız ilişki ortaya konulmalıdır. Kirli savaş ile, başta yurtsever ve devrimci hareket olmak üzere, işçi sınıfı ve her türlü toplumsal muhalefete karşı sürdürülen topyekün savaş arasındaki bağ gözler önüne serilmelidir.

*** İşçi sınıfı fedakarlığı sömürgeci sermaye devleti için değil devrim için yapmalıdır!** Derin ve yapısal bir ekonomik-siyasal kriz içinde bulunan sömürgeci sermaye devletinin kirli savaşa aktardığı devasa kaynakların faturasını işçi ve emekçi sınıflara kesmesi bunun yalnızca bir boyutudur. Gerçekte burjuvazi yalnızca sömürgeci savaşın faturasını değil,

krizin tüm yükünü emekçi yığınların omuzlarına yıkmaktadır. Buna karşı yükselen tepkileri ise "ulusal çıkarlar", "milli birlik-beraberlik" uğruna fedakarlık çağrıları ile törpülemeye çalışmaktadır. Mücadele dinamiklerini kırmak ve etkisizleştirmek için sopası hazırdır: "Provokasyona gelmeyin", "aranıza sızmış teröristlere ve bölücülere prim vermeyin", "anarşi yaratmayın"! Politik bir işçi hareketinin Kürt ulusal mücadelesiyle birleşmesi durumunda çanların kendisi için çalacağını çok iyi bilen sermaye iktidarı, tüm hesaplarını bu doğrultuda yapıyor.

Bugünün işçi sınıfını kirli savaşın pasif destekçisi potasında tutabilmek için kardeş Kürt halkını topyekün terörist ilan ederken, yarın gelişecek olan militan işçi eylemliliklerin kendisine aynı argümanlarla saldıracaktır. Yeni "terör yasası"nda "uzak ve yakın vadede terör tehlikesi yaratan" tüm fiilleri terör suçu kapsamına alırken, gerçek hedefi de, Kürt halkının yanısıra bizzat sınıfın kendisidir. Bu durumda devrimci propaganda kendisini, "kirli savaşın faturasını ödemeyin, fedakarlık yapmayı kabul etmeyin" ile sınırlandıramaz. Aksine, bu noktada sınıfa yapılacak çağrı, cepheden sermaye düzenine öldürücü darbeyi vurmak, bu uğurda Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine tam destek vermek olmalıdır: "Fedakarlığı sömürgeci sermaye devleti için değil, devrim ve sosyalizm için yapacağız! Kirli savaşın faturasını ödemeyeceğiz, ama kardeş Kürt halkına tüm gücümüzle destek vermenin faturası neyse ödemeye de ödetmeye de hazırız!"

*** Şovenizmin güç aldığı kaynaklara vuralım, zayıf halkalardan yüklenelim!** Genel olarak şovenizmin sınıf üzerindeki etkisini koruması, şovenist bilinç çarpıklığının yer yer daha zayıf, yer yer daha güçlü olduğu gerçeğini unutturmamalıdır. Komünistlerin görevi bir yandan şovenizmin güç aldığı kaynaklara özel bir ısrar ve acımasızlıkla vurmak, ama öte yandan onun zayıfladığı halkalardan yüklenerek, şovenizmden kopuşu derinleştirmektir.

Burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta, Kürt sorunu karşısında sınıf içerisinde belli kesimlerde mevcut olan geri temeldeki duyarlılığı ve kirli savaşa yönelik pasif tepkiyi, "tarafsız", kararsız tutumları bilinçli, aktif bir sınıf desteğine dönüştürmektir. Kuşkusuz bugün, "halkların kardeşliği" şiarını yükselten, ama henüz UKKTH'yi savunmayan kitlelerin bu şiarına sahip çıkılmalıdır. Cepheden kirli savaşa karşı tavır almaktan geri duran, ama oğlunu da kurban olarak göndermek istemeyen emekçilerin bu tutumu desteklenmelidir. Ancak yine de, şovenizmin derin etkisi altında olan geniş yığınların verili bilincine nazaran sözkonusu tutumlar görece bir "ilericiliğe" sahip olsalar da, gerçekte henüz geri, zayıf ve titrek oldukları unutulmamalıdır. Öte yandan reformist liberallerin bu tutuma çanak tutması, nabza göre şerbet vererek ince şovenizmlerini yayması düpedüz gericiliktir. Şovenizme karşı mücadelenin okları buraya da yönelmelidir.

*** Sömürgeci kirli savaş derhal durdurulsun! Kürdistan'a özgürlük, Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!** Burjuvalar, yalnızca kirli savaşın iktisadi faturasını emekçi halkın sırtına yüklemekle kalmıyor, kendi çocukları askerlik adına keyif çatarken, emekçi halkın çocuklarını bu savaşta kurbanlık koyun gibi cepheye sürüyor. Bu çıplak gerçek karşısında emekçi sınıfların ortaya koydukları tepkilerden hareketle yürütülecek devrimci-politik faaliyet, sömürgeci savaş karşısında işçi sınıfı ve burjuvazinin gerçek sınıf çıkar ve konumları arasındaki çelişkiyi kavratmak yönünde olmadır:

Bu sömürgeci savaş sizin olmadığı gibi, gerçekte size karşı da yürütülmelidir. O bizzat bağımsız sınıf bilinci ve tavrınızı hedef almaktadır. Mücadelenizi yükselttiğinizde, saldırılar karşısındaki savunma çizgisini aşıp karşı saldırıya geçtiğinizde, devlet, tank, top ve tüfeklerle sizin üzerinize yürümekten çekinmeyecektir. Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkına, devrimcilere, işçi ve emekçi sınıflara karşı topyekün bir savaş ilan etmiştir. Bunun bir boyutu Kürdistan'da sürdürülen kirli savaştır. Diğer boyutu başta işçi ve devrimci hareketi olmak üzere toplumsal muhalefete karşı sistematik bir tarzda yoğunlaştırılan çıplak devlet terörüdür. İşçi sınıfı kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmadan, kendi kaderini de belirleyemeyecektir, kendi geleceğini de kazanamayacaktır. Sömürgeci kirli savaşa karşı aktif bir direniş hattı örmeden topyekün savaşı da geri püskürtemeyecektir.

*** Kürt halkının devrimci öncüsüne sahip çıkmadan, Kürt halkının özgürlük mücadelesi savunulamaz!** Düzenin ırkçı-şoven propagandalarının en fazla yankı bulduğu sorunlardan biri, işçi ve emekçi kitlelerin PKK karşısındaki olumsuz tutumdur. Bunun bir nedeni burjuvazinin, başta medya, her türlü olanağını seferber ederek kitlelere empoze etmeye çalıştığı "terörist-cani" PKK imajının "inandırıcılığı" ise, diğer nedeni, sınıfın devrimci yol ve yöntemlere yabancılığı, devrimci zor karşısındaki ürkekliğidir. Devletin kitlelere empoze etmeye çalıştığı "terörist-cani" PKK imajını parçalamanın bir boyutu, PKK ile Kürt halkı arasındaki bütünleşmeyi göstermektir. Diğer boyutu da, burjuvazinin gerektiğinde kendi yasalarını bile ayaklar altına alan karşı-devrimci zoruna karşı, işçi

sınıfının, pasifizm-legalizm sınırları içinde kalarak kurtuluş yolunu açamayacağını göstermektir

PKK, milliyetçi kinini terörist yöntemlerle tatmin etmeye çalışan bir grup bölücü anarşist değil, Kürt halkının en meşru ulusal hak ve talepleri için savaşan, bu uğurda devrimci zora başvuran bir halk hareketi ve onun önderliğidir. Kürt halkının devrimci öncüsüne sahip çıkmadan, Kürt halkının özgürlük mücadelesi savunulamaz. Sömürgeci egemenliğini ve çıkarlarını korumak için en akılalmaz yöntemlere başvuran TC'ye karşı mücadele eden PKK'nın devrimci zoru meşrudur. Terörist olan PKK değil, bizzat sömürgeci devletin kendisidir.

Sömürgeci devlet bugün "Kürt realitesini" sözde kabul etmek durumda kaldıysa, sadece bu bile PKK'nın "terörist" diye adlandırılan devrimci mücadelesinin bir başarısıdır. Sınıfsal sömürü ve ulusal zulüm üzerinde yükselen bu terörist düzende, en basit kazanımlar dahi dişe diş bir mücadele ile, zora karşı zor ile burjuvaziden sökülüp alınabilir.

*** Sömürgeci sermaye düzeni tükeniş yolunda ilerliyor!** Burjuvazi psikolojik üstünlüğün sömürgeci kirli savaşın seyri açısından belirleyici bir role sahip olduğunun bilincindedir. Bu nedenle şoven duyguları canlı tutmak için psikolojik savaşa özel bir önem vermektedir. Devrimciler açısından ise bu, bu çabaları boşa çıkarmak, sömürgeci sermaye devletinin çaresizlik, tükeniş ve yenilgi süreci içerisine girdiğini ortaya koymak demektir. Özgürlük uğruna her türlü bedeli göze alan bir halkı teslim almaya, sömürgeci rejimin tankları, topları yetmeyecektir. Her operasyonun ardından "PKK'nın bitirilmesi"nin bir başka bahara kaldığını itiraf eden sermaye düzeni, bugün hala da "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz!" diyebiliyorsa, bunun tek nedeni, bugün henüz sınıf hareketinin politik-militan bir mecraya akmaması, kardeş Kürt halkının mücadelesine cepheden bir destek vermemesidir. Teşhir edilmesi gereken yalnızca devletin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki çaresizliği değil, aynı zamanda düzenin tükenmişliği ve kokuşmuşluğudur. Gelinen aşamada düzen ayakta durabilmek için çıplak zora dayanmak zorundadır. Kirli savaştaki vahşet ile başta işçi ve devrimci hareket olmak üzere, toplumsal muhalefete karşı sistemli bir tarzda tırmandırılan devlet terörü bunun ifadesidir. Kısacası, faşist sermaye devletinin yoğunlaştırdığı psikolojik savaşı etkisizleştirmek ve gerisin geriye kendisine yöneltmek çabası, bu düzenin iflas ettiği, yapısal sorunlarına çözüm üretemediği, barbarlıktan başka sunacak bir şeyi kalmadığı propagandası üzerinde şekillenmelidir.

*** İşçi sınıfının Kürt sorunu karşısındaki tutumu, sınıf mücadelesinde tayin edici bir rol oynayacaktır!** İşçi ve emekçi sınıfların, Kürt halkının sömürgeci devlete karşı Kürdistan'da açtığı cepheye verebilecekleri en anlamlı destek, hiç kuşkusuz, Türkiye metropollerinde sermayeye karşı açacakları cephe olacaktır. Kürt özgürlük mücadelesine verilebilecek en büyük güç, militan ve politik bir işçi hareketinin yaratılmasıdır. Ancak, "bizim görevimiz Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermek değil, işçi sınıfı hareketini yükseltmektir" demek, bir yandan işçi sınıfının kardeş Kürt halkı karşısındaki görevlerine sırt çevrilmesi, öte yandan militan-politik bir sınıf hareketinin yükseltilmesi görevinin içinin boşaltılması demektir. Bugün kirli savaşa karşı ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için sınıfın eylemini ve direnişini örgütlemeden, sınıf mücadelesini yükseltmek ve düzen karşıtı bir mecraya sıçratmak mümkün olmayacaktır.

Kürt sorunu konusundaki tutum, düzen ve devlet karşısındaki devrimci ya da reformist konumlanışın da temel göstergesidir. Bu konuda kararlı, devrimci bir tutum içinde olmayanların devrim, sosyalizm, sınıf mücadelesi üzerine söylevleri boş bir lafazanlığın ötesine gidemeyecektir. UKM'nin "geriliği" proletaryanın kayıtsızlığının bahanesi yapılamaz. Burada ince bir şovenizm ve kaba bir oportünizm vardır. Gerçekten niyetli olanların, UKM'yi daha da ileri çekmenin yolunun proletaryanın ona vereceği devrimci destekten geçtiğini bilmeleri gerekir.Kendi sorumlulukları alanındaki zaafları UKM'nin sırtına yükleyerek mazur gösterenler, en kaba oportünistlerdir. Şovenizmin bu "ince" türüne karşı mücadele de temel bir görevdir.

*** Kürt ve Türk halklarının gerçek kardeşliği için Birleşik Sosyalist Cumhuriyetler Birliği mücadelesini yükselt!** Sınıf içerisinde yürütülen propaganda çalışması, bizzat şovenizmin zayıflamaya yüz tuttuğu noktalara yüklenerek, proleter sınıf tavrını netleştirmelidir. Emekçi kitlelerin daha gür bir sesle yükselttikleri "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarına sınıfsal bir içerik kazandırmak, bu görevin bugün en yakıcı halkasıdır.

Ezen ile ezilen ulus arasındaki sömürü ilişkileri ortadan kalkmadığı sürece, hem ezilen ulusun emekçi halkı ve hem de onu ezen ulusun proletaryası özgürleşemez. Dolayısıyla eşitlik ve özgürlük esasına dayanan halklar arası kardeşçe bir birlik de sözkonusu olamaz. Halklar arası gerçek kardeşlik ve eşitlik, sömürgeci sermaye devletinin yıkılması ve özgür ve eşit sosyalist cumhuriyetlerin gönüllü birliği üzerinde yükselecektir. Devrimci-komünist propagandanın üzerinde yükseleceği eksen budur.

Yaşar Kemal'in Der Spiegel'deki (No: 2/9 Ocak 1995) yazısının tam metni

Yalanlar seferi

"Zulmünü artır ki, çöküşün hızlansın!"
Anadolu atasözü

Tarihte belki ilk defa bir yüzyıla daha başlanmasından önce bir isim kondu: 21. yüzyıla insan haklarının yüzyılı deniliyor. Bizim ülkemizde bu alanda tatmin edici gelişmeler kaydedilmedi. Bunun da ötesinde 21. yüzyıl dönemecinde bir çok gösterge şu ana kadar kaydedilen mesafeden sonra geriye döndüğümüze ve ters istikamette ilerlediğimize işaret etmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti, kurulduğu 29 Ekim 1923'ten bugüne kadar, dayanılmaz bir baskılar ve zulümler sistemine doğru gelişti. Bu şark kurnazlığı ve oyunlarıyla insanların gözlerinden gizlenmeye çalışıldı. Türkiye Cumhuriyeti Anadolu halkları üzerinde öylesine bir baskı rejimi kurdu ki, bu Osmanlı otokrasisini bin kat aşmaktadır.

1946'da çok partili sisteme geçişe kadar jandarmanın sopasını hissetmeyen -kız veya kadın, Kürt, Türk veya Laz olsun- tek bir köylü kalmamıştı. Cumhuriyetçi rejim herşeyi yerinden söküp yıkan kasırga gibi Anadolu'nun üzerinden esip geçti. Bu 70 yılı aşkın sürede Türkiye halkı bunca zulüm, işkence, fakirlik ve açlığa nasıl katlanabilmiştir? İşte bu bir mucizedir.

Avrupa'nın kıyısındaki bir ülkede böylesine bir baskı rejimi kurabilmek kolay bir marifet değildir. Türk devleti bunu başardı. Bunun için halkı insanlık onurundan feragat ettirilerek yüksek bir bedel ödemektedir.

Halkımız bunda tümüyle suçsuz mudur? Elbette değil. Fakat binlerce yıl ezildikten, itilip kakıldıktan, eziyet edildikten ve bin yıl bir savaştan ötekisine sürüldükten sonra, cumhuriyetin korkunç egemenliğindeki halk direnme gücünü nereden bulacaktı? Anadolu halkının üzerinden herbiri on Cengiz Han eden yüzlerce Kuyucu Murat Paşa'nın geçtiğini unutmayalım.

Türkiye 1946'da çok partili sisteme geçti ve 1950'de Demokrat Parti, iktidarı o zamana kadarki baskıcı CHP'nin elinden alıyordu. Bu ezilen ve tüm hakları gaspedilen bir halkın gerçekleştirebildiği gerçek bir mucizeydi. Ne var ki Demokrat Parti'nin kurucuları CHP'nin üst kademelerinden geliyordu. Onlar için demokrasi kavramı, arkasına saklandıkları kapkara bir peçe idi. Ve bu demokrasi yalanıyla Türkiye Avrupa Birliği'ne ve NATO'ya girmeyi başarabildi. Avrupa bu yalana kandı mı? Asla. Fakat çağımıza pek de uygun olmayan Batı demokrasileri Sovyetler Birliği'ne karşı ittifaklara muhtaçtı - böylece Türkiye'yi göz göre göre kabul ettiler.

Ne var ki daha sonra beklenmeyen oldu: Türk halkı onyılların ezilmişliğinde tutulmuş bir vaziyette uyuşuk ilerlerken, Kürt halkında, yavaş ve çekingen de olsa, direniş canlanıyordu. Çünkü zora egemenlik altında en acımazsızca ezilen, açlık çeken, yoksulluktan kırılan, etnik soykırımlara maruz kalan, dili kanunlarla yasaklanan, "dağ Türkleri" ismi takılarak kimliği inkar edilen ve her 10-15 yılda bir Anadolu'nun dört bir yanına sürgün edilen, Kürt halkı idi.

Artık bir silahlı çatışmaya varmış bulunan Kürtlerin büyüyen direnişiyle birlikte, baskı aygıtı kendi gerçek ve iğrenç yüzünü gösteriyordu. Önce inanılmaz bir propaganda kampanyası yürürlüğe konarak Türk halkını yanıltmakla işe başlandı. Çünkü Türk halkını yanıltmaksızın Kürt halkının direnişi kırılamazdı.

Bir yalan seferi başlatıldı. Hileli bir duygusal gösteriyle, Kürtlerin vatanı bölmeye çalıştıkları ve bağımsız bir Kürt devleti kurmak istedikleri söyleniyordu. Sonra Kürtlerin acımasız saldırıları ve savaşta şehit düşmüş Türk askerlerinin cenaze törenleri öylesine abartılı bir duygusallıkla gösterildi ki, her Türkün önüne çıkan ilk Kürdü öldürmesi gerektiği düşünülebilirdi.

Bereket versin ki Türkler ve Kürtler birbirlerini yüzyıllardır o kadar iyi tanıyorlardı ki, devletin iki halkı kanlı kışkırtmalarla birbirinin üzerine saldırtma çabaları başarısız kaldı.

Cumhurbaşkanı Demirel ve başka hükümet üyelerinin her iki sözünden biri, "Hiç kimseye ülkemizden bir tek çakıl taşı, bir avuç toprak dahi bırakmayız". Ama çakıl taşını talep eden, bir avuç toprağı isteyen kimdi? Bildiğim kadarıyla Türkiye'de bağımsız bir devleti talep edne çok az Kürt vardı. Kaldı ki istemiş olsalardı, bu en doğal hakları olmaz mıydı? Nitekim tüm insan hakları deklerasyonlarına göre her halkın kendi kaderini tayin hakkı vardır.

Şimdi Türkiye'de düşünülebilecek en alçak

bir savaş hüküm sürmektedir. En iyi yazarların gücü dahi onu tasvir etmeye yetmez.

TC, isyanları hızla bastırabilmek için "köy korucusu sistemi"ni kurdu. ABD ordusu da Vietnam'da halktan oluşturulan bu türden bir sivil koruma ordusu kurmuştu. 50.000 korucudan oluşan bir milis gücü ve 12 bin kişilik bir özel tim kuruldu. Türk devleti bundan da öte 300.000 askerlik bir orduyu Kürtlere karşı harekete geçirdi. Bunun dışında daha nelerin seferber edildiğini kimse bilmiyor. En korkuncu ise Türk birliklerinin emri altındaki kontr-gerilla idi.

Dağlarda gerilla köy korucularını, köy korucuları da gerillayı öldürmeye başlamıştı. Gerilla köy korucularının evlerini basarak kadın ve çocuklarıyla öldürüyordu. Ve köy korucuları "yurtsever" olarak adlandırılan gerillayı tüm yakınlarıyla birlikte öldürüyordu. Gerilla saldırdığında devleti, devlet saldırdığında gerillayı cinayetleri ile suçluyordu.

Sonra bir general ortaya çıktı ve "Bana izin verin, Doğu Anadolu'da taş üstünde taş, gövde üstünde baş bırakmayayım" dedi. Genelkurmay Başkanı Güreş, "balıkları tutmak için denizi kurutmak gerek" açıklamasını yapıyordu. Ve bizim bayan başbakan T. Çiller, parlamentoda "Ya bitecek ya bitecek!" diye nara atıyordu. Derin anlamlarıyla tanışık olmalarına rağmen, bu sözleri duyan Almanların bile tüyleri diken diken oluyordu.

Savaş artık tüm kudretiyle başlamıştı. Türk ordusu daha önceleri nispeten zararsız araçlar uyguluyordu -tutuklulara insan dışkısı yedirerek Kürt kardeşlerini küçük düşürüyordu. Avrupa Konseyi Türkiye'yi bu "dışkı yedirme işkencesi"nden dolayı, kurbanlarına ödenmek üzere 500 000 Fransız Frangı bir cezaya mahkum etti. Bu mahkumiyet hiç de fena sayılmaz. Türkiye'nin milyarlarca dolar borcu var. Onun bu borçları yalnızca yükseltmesi gerekiyor. Böylece dilediğince tüm Kürt ve Türk halkını "dışkı işkencesi"ne maruz bırakabilir.

Daha sonra TC 7'den 70'e tüm Kürtleri köy korucusu yapmaya başladı. Bunu reddedenlere işkence yapıldı; özellikle karşı koyanlar devlet güçlerince tutuklatılıp öldürülüyordu. Sonra kontr-gerilla cinayetleri başladı. Kimileri öldürülmek üzere seçilen 1800, kimileri ise 1200 Kürtten sözediyor. Ardından Kürtlerin köyleri yakıldı, 2000 civarında köy alevler içinde kaldı.

Bu topyekün savaşta inanılmaz katliamlar ve işkenceler gerçekleştirildi. TC denizi kurutmak için elinden geleni ardına koymadı. Ne var ki balığı tutmayı beceremedi. Bu arada belirtilmelidir ki, ABD ordusu da Vietnam'da tüm ülkeyi "kurutmuştu" ve verimli toprağı çöle çevirmişti.

Söylendiğine göre, çatışmalar Güneydoğu Anadolu'da 2,5 milyon, hatta kimi tahminlere göre 3 milyon insanı göç ettirdi. Gerçek sayının çok daha yüksek olduğu kuvvetle muhtemeldir. Zira yalnızca Diyarbakır'ın önceleri 450.000 olan nüfusu 1,5 milyona yükseldi. Bu resmi rakamdır. Buna başka şehirlerdeki göçmenler ekleniyor, bunlar evsiz ve açlık çekiyorlar. Kuyucu Murat Paşa geleneğini sürdüren TC'ye tam da bu yakışır.

Geçmişteki tüm kan emiciler sadece bir şeyi yapmamışlardı: Gerillaları, kaçakları, eşkiyaları, asker firarilerini sığındıkları ormanlarla birlikte yakmak. Ne büyük mucizedir ki, basınımız bu mutlu olayın haberini veriyordu. Hükümet başkanımız bir elinde bayrak, diğer elinde Kur'an, devletimizin silahlı kuvvetleri köyleri ve ormanları yakar mı hiç diyerek, kendisine yöneltilen tüm sorulardan kaçınıyordu. Ya helikopterler? Onları PKK Ermenistan ya da Afganistan'dan almışmış. Ve işte bu helikopterlermiş, şehir ve köyleri alevler içinde bırakan.

Dersim yanıyor, Kutuderesi çevresindeki ormanlar alevler içinde -PKK burada ölümüne susamış olmalı. Newroz'da çoluk çocuğuyla 80'i aşkın Kürdü de yakan onlar değil miydi? Ya Şırnak ve Lice, ya öteki şehir ve yerler, onları da sakın PKK yakmış olmasın? Ya Sivas'ta 36 sanatçı ve yazarı?

Yeter! Yalancının mumunun atasözüne rağmen yatsıdan sonra da yandığını sananın, bu dünyadan haberi yoktur.

Gaziantep Valisinin hikayesini de anlatmadan geçemeyeceğim. Bu vali bulunduğu ilçenin alevler içinde olduğunu öğreniyor. Hemen yangın yerine gidiyor ve tüm ormanın yok olduğunu öğreniyor, fakat bir coşkulu ayrıntıyla: 11 savaşçı gerilla da ormanla birlikte yanmış!

Basında çıkan haberlere göre, on milyon dönümü yalnızca Doğu Anadolu'da olmak üzere, Türkiye'de son on yılda 12 milyon dönüm orman yandı. Bir devletin sadece gerillaya sığınak olarak hizmet ettiği için ormanlarını yakması inanılmaz bir olaydır.

Gerillalar aylar süren bir ateşkes ilan ettiğinde Ankara kayıtsız kaldı. Birgün bir taşra yolunda 33 silahsız asker öldürüldü. Bazıları bu askerlerin PKK tarafından öldürüldüğünü iddia etti, başkaları bundan şüphe duyuyor. Her neyse, bu tek taraflı

ilan edilen ateşkesin sonuydu.

Şimdi savaş tüm şiddetiyle sürdürülmektedir. Bu savaş yalnızca gerilla ile ordu, köy korucusu ve özel tim birlikleri arasında sürmüyor. Hükümet şimdi açlıktan ve sefaletten yarı aç bir vaziyette dolanan ve başlarının üstünde ne bir çatı ne de bir çadır olan yüzbinleri göçe zorladı. Ankara toplu göçü başlatarak silahsız Kürt halkına da savaş ilan etti.

Doğu Anadolu kökenli insanlar bir parti kurdular ve bu parti üzerinden yaklaşık 20 halktemsilcisini parlamentoya seçtiler. Bu parti yasaklandı. Yeni bir parti kurdular, o da yasaklandı. Bu partinin 8 milletvekili yargılandı, ölüm cezalarıyla tehdit edildi ve sonuçta da yüksek hapis cezalarına çarptırıldı. O çok demokratik avrupa ancak şimdi uyanıyordu -birazcık!

Bu korkunç savaş devam etmemeli. Türkiye ekonomik olarak bitmiş, halk yoksullaşmış durumda. Doğu Anadolu'daki savaş için yalnızca 1994'te 12 milyar markın üzerinde harcama yapıldı. İç ve dış borçlar büyüdükçe büyüyor. Bu savaşın devam etmesi durumunda, Türkiye tarihinin en büyük felaketini yaşıyacak.

Her savaş, ister Ruanda'da, ister Bosna'da ya da Afganistan'da olsun, insanlığı tahrip etmektedir. İnsanlık gün geçtikçe daha çok dejenere oluyor, her muharebe, her soykırım ve her kıtlık ile daha çok insanlıktan uzaklaşıyor.

TC daha kuruluşunda, Türk halkına tanıdığı temel hakların birazını Kürt halkına da tanımalıydı. 21. yüzyıla az bir süre kala hiçbir halk, hiçbir etnik halk grubu insan haklarından yoksun bırakılamaz. Buna sadece Türkiye'nin değil, fakat her devletin gücü yetmez. Kaldı ki Amerikalıları Vietnam'dan, Sovyetleri Afganistan'dan kovalayan ve Güney Afrika mucizesini gerçekleştiren insanların gücüydü.

TC bu savaşı sürdürerek 21. yüzyıla lanet yüklü bir ülke olarak girmemelidir. İnsanlığın sağduyusu Türkiye halklarına bu insalık dışı savaşı sona erdirmeye yardım edecektir. Özellikle Türkiye'ye silah satan ülkelerin halkları buna katkıda bulunmalıdır. Biz Türkiye'dekiler ise, gerçek demokrasiye giden yolun ancak Kürt sorununun barışçıl çözümünden geçtiğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

Yönetenlerin Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Kürtlerin dillerini ve kültürlerini öldürmeye çalışmış olması -bu baskı en sonunda biraz olsun hafifletilmiş olsa da- insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Ve 21. yüzyılda insanlığa karşı işlenen suçlar birbiri ardına aydınlığa kavuşturulacak ve yargılanacak. Bu alışılagelmiş yargılamalardan biri olmayacaktır; zira mahkemenin önünde duran bir ülkenin onuru ve insanlığı olacaktır.

MİT Almanya'da cirit atıyor

Son bir kaç yıldır Alman devleti siyasi iltica taleplerine oldukça soğuk yaklaşıyor. Aynı zamanda Almanya'da halen yaşayan politik sığınmacıların siyasal haklarını her geçen gün biraz daha kısıtlıyor. Bunların yanısıra MİT'in iğrenç yöntemlerine göz yumuyor, hatta destekliyor. Berlin'de görülen bir siyasi duruşmada, Alman gizli servisinin Türkiyeli devrimcilerin dosyalarındaki bilgileri Ankara'ya aktarmış olduğunun ortaya çıkması buna iyi bir örnektir.

MİT'in Almanya içerisinde geniş bir muhbirlik ve sindirme ağı olduğu bilinen bir gerçek. *Focus* dergisinin 16/94 no'lu sayısında Almanya'daki MİT faaliyetleri hakkında bigiler yayınlandı. Almanya'da 700'e yakın devlet kuruluşu, camilerde çalışan Türk görevlileri ve imamlar bu ülkede yaşayan Türkiyeliler hakkında dört ayda bir rapor hazırlamakla görevliler. Ayrıca muhbirlik TC tarafından teşvik ediliyor. Öyle ki 29 Eylül '92 tarihli *Hürriyet* gazetesi, Almanya'da çalışan tüm öğretmen ve hekimlere şüpheli buldukları Türkiyelilerin gizlice fotoğraflarını çekmeleri için çağrıda bulundu. Almanya'da yaşayan Türkiyeli gençler askerlik için Türkiye'ye geldiklerinde, dışarıda ne tür siyasi çevreleri tanıdıkları ve hangilerinin düzen karşıtı olduğuna dair soruları içeren formlar doldurmaya zorlanmaktadırlar. Bunun yanısıra MİT'in yönlendirdiği sivil faşist çetelerin siyasi sığınmacılara karşı baskı ve yıldırma girişiminde bulundukları bilinmektedir.

TC için zaten yıllardır tutuklama nedeni olan iltica başvuruları, şimdi artık Alman devletinin de yardımlarıyla tam bir itirafname sayılıyor. Alman devleti iltca talebinde bulunanlardan aldıkları ayrıntılı siyasal özgeçmişleri MİT'e aktarmaktadır. Daha sonra bu bilgiler Türkiye'de duruşmalarda kullanılmaktadır.

Bütün bu uygulamalar kanlı bir elin diğerini yıkamaya çalışmasından başka birşey değildir.

Bosna'da ya da Çeçenistan'da karşı çıktıklarını Kürdistan'da kendileri uyguluyor

Bosna cumhurbaşkanı İzzetbegoviç'in Budapeşte zirvesinde yaptığı "isyankar" konuşmasının ardından, sermaye basınında, "Artık terörden başka yol kalmadı, Bosna terörü Avrupa'yı sarsacak" türünden yorumlar yer aldı.

İzzetbegoviç şunları söylüyor: "Tarihte bugüne kadar kaybedilen hiçbir kurtuluş savaşı yoktur. Savaşın sadece biçimi değişmiştir ve biraz daha uzun sürmüştür, o kadar". Bosna cumhurbaşkanı, sömürgeci emeller taşıyan tüm emperyalistlere tarihsel bir gerçeği hatırlatmış ve ne pahasına olursa olsun teslim olmayacaklarını, gerekirse "değişik biçimlerde" (terör) savaşmaya devam edeceklerini söylemiştir. İzzetbegoviç, Bosna'daki soykırımı protesto edecek, dünya kamuoyunu duyarlı hale getirecek kitle eylemleri, terör eylemleri vb. yapılabileceğini ima ederek diplomatik bir dille "tehdit" etmiştir. Bugüne kadar kurtuluş mücadelesi veren benzer (FKÖ, İRA, ETA, PKK vb.) hareketlerin yöntemlerine başvurabileceklerini söylemiştir.

Bizim sermaye basınımız da bu "haklı" isyanı büyük bir ikiyüzlülükle alkışlıyor. TBMM Bosna sorununu dünya kamuoyuna etkili bir şekilde duyurmak için komisyon kuruyor. Tıpkı bazı Avrupa parlamentolarının Kürt sorunu ve mücadelesi için yaptığı gibi. İnsan hakları savunucusu kesilen sermaye basını, Çeçenistan'a da ilgi gösterilmesini istiyor ve Rusya'ya karşı "zayıf" Çeçenistan'ın korunmasının üstlenilmesi gerektiğini söylüyor. Fakat kendi topraklarında yıllardır ulusal özgürlük mücadelesi veren ve bu nedenle de soykırımına tabi tutulan Kürt halkı sözkonusu olduğunda, bu konuda duyarlılık gösteren Batılıları, büyük bir pişkinlikle, "içişlerine karışmak"la suçluyor.

Sömürgeci vahşeti sürdüren Sırbistan ve Rusya da, aynen sömürgeci Türk devletinin argümanlarına sarılıyorlar. "Büyük Sırbistan" için uğraşanlar, bölücü ve ayrılıkçı Bosnalılar ile savaştıklarını ve bunun kendi iç sorunu olduğunu iddia ediyorlar. Rusya, üç-beş çapulcu ayrılıkçı terörist temizlenerek Çeçenistan'ın eşit haklara sahip federasyonda yer alacağını, sorunun kendi iç meselesi olduğunu söylüyor. Evet, sömürgeciler her yerde aynı dili kullanıyorlar. Bağımsızlığı için savaşan halklar "terörist" damgası yiyor ve her türlü vahşet reva görülüyor.

Peki bu insanlık suçlarına Sırp, Rus ya da Türk halkı niçin seyirci kalıyor? Niçin bir avuç sömürücünün çıkarı için kardeş halklar boğaz boğaza geliyor? Sırp, Rus, Bulgar, Yunan, Ermeni vb. vahşetine duyduğumuz nefreti, neden Kürdistan'daki vahşete karşı duymuyoruz?

Nedeni bizlere her gün şırınga edilen şovenizm zehiridir. Türkiye devletinin bölünmez bütünlüğü yaygaralarının gerçekte tekelci sermaye devletinin çıkarları olduğunu görememezdir. Tıpkı Sırp, Rus vb. halklar gibi. Onlar da, şovenizm zehiriyle aldatıldıkları için, başka bir halkı zorla egemenlik altına almanın hakları olduğunu düşünüyorlar. Tüm insanlığını yitiren Sırp askerleri, Boşnakları katletmenin vatan borcu olduğuna inandırılıyor. Tıpkı, Kürtlere görülmemiş zulmü yapan Türk askerlerinin inandırıldığı gibi...

Fakat, İzzetbegoviç'in de dediği gibi; özgürlüğü için ayağa kalkmış bir halkı hiçbir güç yenemez. Belki savaş uzar, biçim değiştirir, pek çok acılara mal olur. Ama özgürlük ateşi kurtuluşa kadar yanmaya, kuşaktan kuşağa devredilmeye devam eder.

Halkların birbirlerini boğazlamasından en fazla çıkarları olanlar, sömürgeci emperyalistlerdir. Bir taraftan silahlarına yeni pazarlar bularak insanların kanından kar elde ederler; diğer taraftan tüm dünya emekçilerinin birleşerek kendi kapitalist egemenlerine son vermelerini önlemiş olurlar. Bu evrensel sömürücü ve sömürgeci egemenliğe son vererek tüm dünya uluslarının sosyalist federasyonunu kurmak, tüm dünya emekçi halklarının büyük tarihsel görevidir. Bütün sömürgeci savaşlara karşı enternasyonalist dayanışmayı örgütlemek yakıcı bir ihtiyaçtır.

Sömürgeci devletlerin emekçi halkları yaşanan vahşete seyirci kaldıkça emperyalist barbarlık hüküm sürmeye devam edecektir. Ezilen halkların mücadelesi kapitalist sömürüye karşı mücadeleyle birleştiği oranda ise özgür ve sömürüsüz bir dünya yakınlaşacaktır.

Azerbaycan petrolleri emperyalistler arasında paylaşıldı

Rekabet ve mücadele ise kıyasıya sürüyor

Azerbaycan petrolleri 8 ülke petrol şirketlerinin kurduğu bir konsorsiyum tarafından işletilecek. Böylece İngiliz, Amerikan ve Norveç emperyalist tekelleri ülke petrolünün denetimini ele geçirmiş bulunuyorlar. Ayrıca Rusya ve Türkiye de bu ittifak içinde yeralıyorlar.

Azerbaycan bir asır boyunca dünya petrol ihtiyacının yarısını karşılayacak oranda petrol üretti. İlk dönemlerde üretim, özelikle Standart Oil ve Royal Dutch tarafından gerçekleştirildi. Ekim Devrimi'nden sonra ise Sovyetler Birliği üretimi artırarak sürdürdü. Ancak, ikinci paylaşım savaşından sonra, Bakü çevresindeki yataklarda petrol tükendiği için önemi azaldı. Bu nedenle petrol üretimi Hazar Denizi, Kazakistan, Türkmenistan ve Sibirya'ya kaydı. Bugün Bakü çevresindeki yataklarda ham petrol tükenmek üzere. Azerbaycanlı bir işçi, "Eskiden 10 tondan az ham petrol çıkan bir kuyu için verimli değil diyorduk, şimdi ise bir kuyudan günde 5 ton petrol çıkarsa seviniyoruz" diyor.

Kurbanov'da bir vinç operatörü, mesleklerinin Sovyet döneminde iyi bir gelir getirdiğini, bugün ise ulusal şirket Socar'ın kendilerine 49 bin manat (20 dolar) ödediğini söylüyor. "Eğer günde üç öğün yerine bir öğün yemek yenebilirse" bu paranın kafi gelebileceğini ekliyor. Bu tek öğün ise genellikle ekmekten oluşuyor. Dahası bir ekmeği bulmakta bile güçlük çekebiliyorlar.

Ülke piyasa ekomisine geçmekle birlikte henüz vahşi kapitalizmin tüm özelliklerini yaşamıyor. Fabrika ve işletmeler devletin elinde bulunuyor. Devlet işletmelerinin özelleştirilmesine henüz başlanmadı. Özelleştirmenin yaratacağı sonuçların yolaçacağı tepkilerden korkuluyor. Ülkenin en önemli şirketi Socar'ın başında devlet başkanı Haydar Aliyev'in oğlu var. Aliyev 1969-87 arasında Bakü parti sekteriydi ve geçen yıldan bu yana ise devlet başkanı.

Emperyalist medyada Azerbaycan, Karabağ'da süren savaş nedeniyle anılırdı. Ancak 20 Eylül'den bu yana Azerbaycan, Hazar Denizi'nin Azerbaycan'a düşen bölümündeki petrollerin emperyalistlerin denetimine geçmesi nedeniyle ilgi konusu oluyor. İmzalanan antlaşma "Asrın Antlaşması" olarak lanse edildi. Düzenlenen törende, Azerbaycan'ın ikinci bir Kuveyt haline getirileceği vaddedildi.

Eğer Azarbeycan ikinci bir Kuveyt olacaksa, Rusya'ya düşen de Irak'ın bugünkü konumu olacaktır. Nitekim Rus dışişleri bakanı Kozirev petrol antlaşmasını tanımayacağını açıkladı. Rus ulusal petrol şirketi konsorsiyuma %10 oranında katılmasına rağmen, sözkonusu antlaşmadan rahatsızlık duyuluyor. Zira ganimetten %10 pay kapmak, kardan zarar etmek anlamına geliyor. Bu payı yükseltebilmek için bu rahatsızlık sürekli gündemde olacak. Antlaşmanın geçerli olmadığını kanıtlayabilmek için, Hazar Denizi'nin bir göl olduğu, bu nedenle onu çevreleyen tüm ülkelerin bunu onaylaması gerektiği ileri sürülüyor. Rusya-İran antlaşmasında böyle bir kayıt yeralıyor.

Petrol antlaşmasının imzalanmasına rağmen, emperyalistler arasındaki it dalaşı da devam ediyor. Petrol boru hattının hangi rotayı izleyerek hangi limana taşınacağı konusunda bir türlü anlaşılamıyor. Karadeniz kıyısında bir Rus limanına bağlı bir boru hattı mevcut. Batılı emperyalistler denetimin Rusların eline geçmesini engellemek için bu hattın kullanılmasını istemiyorlar. Türkiye de, petrol tankerlerinin İstanbul Boğazı'ndan geçişinde yaratacağı tehlikeleri ileri sürerek, bu hattın kullanılmasına karşı çıkıyor. Türkiye'nin asıl kaygısının bu olmadığı açık. Zira en kısa rota olan Ermenistan-Türkiye güzergahı, Ermenistan-Azerbaycan savaşı yüzünden devre dışı kalmış görünüyor. Bu nedenle de boru hattının İran-Türkiye üzerinden geçmesi gündemde. Bu alternatife ise Rusya büyük bir direnç gösteriyor.

Petrol üzerinde süren bu it dalaşının gerisinde, elbetteki emperyalistlerin Kafkaslardaki egemenliği ele geçirme planları yatıyor.

Kapitalist sistem işçi emeklilerine saldırıyor

İşçilerin emeklilik sigortasına yönelik saldırı, dünya çapında işçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu saldırının bir parçasıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizi, kızışan rekabet ortamı bu saldırıya zemin oluşturuyor. Emeklilik sigortasına yönelen bu saldırıyı İMF yönetiyor

Bugün hemen her ülkede işçilerin emeklilik haklarını tırpanlayabilmek için planlar yapılıyor. Latin-Amerika'da Arjantin, Peru ve Kolombiya, emeklilik sigortasını tamamen özelleştirmiş olan Şili örneğini izliyorlar. İtalya'daki son grevlerin nedenlerinden biri emeklilik hakkının budanmasıydı. Çek Cumhuriyetinde 40 sigorta şirketi, işçileri emeklilik için sigortalayabilmek üzere devletten izin koparmaya çalışıyor. İsveç'te, işçi emeklilerinin büyük bir bölümünün çocuklarının veya yakın akrabalarının yanında kalmaları için planlar yapılıyor.

İşçilerin emeklilik sigortasına yönelik saldırı, dünya çapında işçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu saldırının bir parçasıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizi, kızışan rekabet ortamı bu saldırıya zemin oluşturuyor. Emeklilik sigortasına yönelen bu saldırıyı İMF yönetiyor. Ekim 1994'de yayınlanan bir İMF raporu, hem emperyalist ülkelere bu saldırı için rehberlik yapıyor; hem de, bağımlı ülkelere dayatılacak politikaların genel hatlarını ortaya koyuyor.

Bugün dünya nüfusunun %9'u, yani yaklaşık yarım milyar insan, 60 yaşın üzerinde. Dünyada emeklilerin yarısı çocuklarının yanında ikamet ediyorlar. Bunlar genelde bağımlı ülkelerde görülüyor. Emeklilerin ödeneklerinin yalnızca üçte biri kapitalist devletler tarafından ödeniyor. Gerisi emeklilerin emeklilik sigortalarına ödedikleri primlerden karşılanıyor.

Bugün işçi emeklilik sigortaları dünya çapında iflasa gidiyor. Emeklilere yeterli ödeme yapamıyorlar. Bu sigortalarda biriken sermaye, kapitalist devletler tarafından tekellere peşkeş çekiliyor. Örneğin Türkiye'de emeklilik sigorta fonları, kapitalist devlet tarafından çoğu zaman düşük gelir, hatta eksi gelir getiren alanlara yapılan yatırımlarda kullanılıyorlar. Bu nedenle Türkiye'deki emeklilik fonlarında biriken sermaye, 1984-1988 yılları arasında dörtte bir oranında azaldı. Emekli aylıkları çoğu zaman enflasyona karşı korunmuyor. Örneğin, Venezuella'da emekli aylıkları 1974-1992 arasında reel olarak %20 oranında azaldı.

Dünya nüfusunda yaşlıların (60 yaş sonrası) oranı giderek artıyor. Fransa'da 1976'da yaşlıların oranı ilk defa nüfusun %18'ini oluşturuyordu. 1830 yılında %9 olan bu rakamın %18'e ulaşması 140 yıl sürdü. Bugünden hesaplarsak, Singapur'un bu rakamlara ulaşması sadece 20 yıl sürecek. Çin ise 30 yıl sonra bu seviyeye gelecek. Kapitalist sistem bu rakamlardan rahatsız oluyor. Bu durumun kendi hassas ekonomik dengelerine zarar vereceğini düşünüyor ve bunu bir gerekçe göstererek işçilerin emeklilik haklarına saldırıyor. Oysa dünya nüfusunun ortalama ömür süresinin yükselmesi doğal bir sürecin sonucudur. Teknolojik gelişme gibi bir çok etken, yükselen yaş ortalamasının çalışan nüfusa getirdiği yükü fazlasıyla telafi edebilecek bir düzeye ulaşmıştır. Bu olanakları kullanmanın tek engeli ise bizzat kapitalist mülkiyet ve sömürü düzenidir. Bu düzen ise azami kar esasına dayalı kendi çözümlerini dayatıyor.

İMF, şimdiden saldırı kılavuzunu hazırladı. Buna göre emeklilik sigortasının, bir kaç istisnalar dışında, tamamen özel sektöre devredilmesi gerekiyor. Emeklilik için üç kategoriden oluşan bir plan hazırlandı. Birinci kategoridekiler hiç geliri olmayanlar. Bunlara devlet tarafından son derece güdük bir maaş bağlanacak. İkinci kategori geliri olanlardan oluşuyor. Bunlar özel sigorta şirketlerine prim ödeyerek kendilerini emeklilik için sigortalayacaklar. Nispeten yüksek maaş alanlar ise üçüncü kategorideler. Bunlara daha fazla prim ödeyerek daha fazla emekli maaşı alabilme olanağı sağlanıyor.

Ancak unutulmamalıdır ki, işçilerin parasıyla oluşturulan sigorta şirketleri, çeşitli vergiler yoluyla kapitalist devleti besliyor. Ayrıca binlerce bürokrat bu şirketlerden keselerini dolduruyor. Dahası bu şirketler ettikleri karları sistemin hizmetine sunuyorlar. Emeklilik fonunda işçilerin ödedikleri primlerle biriken paranın önemli bir bölümü kapitalist devletin ve kapitalistlerin ihtiyaçları/çıkarları doğrultusunda kullanılıyor.

Bir örgütsel zayıflık alanı: Mali sorunlar

Kendine yeterlilik temelinde örgüte destek

"Etkin ve içeriği sınırlanmamış bir politik çalışma için teknik organizasyonumuz tam olmalıdır. Mahalli planda, her ilde ve tüm temel birimlerde, teknik altyapı açısından kendine yeterlilik için ne yapmak gerekiyorsa hemen gerçekleştirmek üzere işe koyulmalıyız. Halihazırda bu tür bir kendine yeterliliğin önemini gereğince kavrayamamak kadar mali olanakların sınırlılığı da buna engel görünmektedir. İlki ideolojik kavrayış, ikincisi örgütsel yaratıcılık, girişkenlik ve militanlık gerektiriyor. Bir devrimci örgüt hiçbir zaman bu ikincisinin, mali kaynak yetersizliğinin engellerine takılamaz. Takılırsa bu devrimci kimlikte çok ciddi bir zaafiyet belirtisi demektir."
(***Zorlu Döneme Hazırlık***, Ekim, 15 Kasım '93)

İktidar savaşımı veren bir örgütün politik-örgütsel faaliyetinin güçlendirilmesi, sürekliliğinin sağlanabilmesi, bir dizi temel etkenin yanısıra, mali açıdan güçlenebilmesine ve sürekliliğininin sağlanabilmesine bağlıdır. Partileşme sürecinde olan örgütümüzün mali açıdan güçlenmesi bugün kritik önemdedir ve acilen çözülmesi gereken bir sorunumuzdur. Zira mali açıdan zayıflık, örgütümüzün partileşme sürecinin gereklerine uygun bir kapsam ve tempoda çalışmasını sınırlayabilmekte, örgütsel güvenliğimizi zayıflatmakta, ilke ve kurallarda "esneme"lere yolaçabilmektedir.

Örgütümüzün mali kaynakları üye aidatları, bağış, kamulaştırma ve diğer gelirlerden oluşuyor. Hareketimiz tüm diğer konularda olduğu gibi mali açıdan da sınıfa ve kitlelere dayanmayı esas alır. Bu komünist kitle çizgisi anlayışımızın bir gereği olarak ortaya çıkıyor. Demek oluyor ki hareketimiz mali sorunu kitle çalışmasına bağlı olarak ele alıyor; politik bir çalışma olarak değerlendiriyor. Komünist bir örgütte mali araçlar diğerleri gibi sınıfın ve kitlenin politikleşmesine, sınıfla partinin bütünleşmesine, kitlenin düzen ve devrim cephesi arasındaki saflaşmasına hizmet eder/etmelidir. Zira düzen de "bağış". "destek" kampanyası vb. araçları kendi cephesinden sınıf mücadelesinde kullanmaya çalışmakta, bu yolla da kitleleri ideolojik olarak düzene daha fazla bağlı hale getirmek istemektedir. Ordu vakıflarına "bağış", "Her polise bir çelik yelek", "Bosna'ya yardım" vb. kampanyalar, bunlardan yalnızca bir kaçıdır. Bu mali sorunun taşıdığı siyasal önemin bir başka cepheden göstergesi oluyor.

* * *

Mali açıdan zayıflığımızın nedenlerini doğru kavrayabilmek, çözümü konusunda mesafe alabilmemize yardımcı olacaktır.

Mali açıdan zayıflığımızla politik-örgütsel faaliyetimizin düzeyi arasında sıkı bir ilişki vardır. Mali açıdan güçlü örgütleri, örneğin PKK'yı bu açıdan değerlendirirsek, bunu daha rahatlıkla görebiliriz. Bugün PKK hem mali açıdan güçlü ve hem de bunun sürekliliğini garanti altına almış durumda. Bu konumu, PKK'nın politik-örgütsel faaliyetinin düzeyinden, bir kitle hareketi düzeyine gelmiş olmasından, özgür Kürdistan mücadelesinde katettiği mesafeden ayrı düşünemeyiz. Mali açıdan güçlülük ve süreklilik bu politik başarının üzerine oturuyor.

Buna karşın hareketimizin mali açıdan hak etmediği bir zayıflığı yaşıyor olması da bir gerçektir. Bunda bir dizi etken rol oynamaktadır.

Yerel örgütlerimiz sınıf çalışması içinde kök salarak ve kitleselleşerek merkezi çalışmaları her anlamda güçlendirmeleri, merkeze bu alanda da dayanak olmaları gerekirken, neredeyse tüm mali ihtiyaçlarını merkezi imkanlardan sağlıyorlar. Politik faaliyette merkezden beklemecilik, bunu koşullayan çalışma tarzı ve anlayışı, başka şeylerin yanısıra mali açıdan da benzer bir beklemeciliği getirdi.

Bu konuda edilgen bir yaklaşımın gelişimini sağladı. Önümüzdeki dönem içerisinde yerel örgütler örgütlenme çalışmalarına hız kazandırır, kitle bağlarını güçlendirir, siyasal önderlik vasıflarını kazanmada bir mesafe kaydederlerse eğer, yerel örgütlerin buna paralel olarak mali güç ve olanakları da gelişecektir. Böylece merkeze bağımlı bir mali anlayış ve yapılanmanın da gerçek anlamıyla aşılabilmesinin olanaklarına kavuşacaklardır. Yerel örgütler önümüzdeki dönem için, deyim yerindeyse, mali açıdan kendi yağıyla kavrulma beceri ve iradesi gösterebilmeli, bunu hedeflemelidirler.

Mali açıdan zayıflığımızı besleyen önemli etkenlerden biri de bu sorunu kavrayışımızla ilgilidir. Çoğumuz bu sorunu siyasal kapsamı ve özünden soyutlayarak, "teknik" bir sorun olarak anlarız. Bu sorun siyasal özü ve boyutuyla birlikte kavranamazsa, çözümü konusunda mesafe kaydedilmeyeceği gibi, soruna karşı duyarsızlık atalete ve giderek de apolitik bir davranış ve yaklaşımın gelişmesine sebep olur. Örgütümüzün genelinde mali sorunumuza gösterilen ilgisizlik aynı zamanda bundan besleniyor. Soruna ilgisizlik bir yana, organ ve birimlerimizin, üye ve aday üyelerimizin yerine getirmekle yükümlü oldukları mali görev ve sorumluluklarını sürekli ihmal ettikleri, bu konuda apolitik bir davranış ve yaklaşım içinde oldukları da bir gerçektir. Üyeler düzenli aidat ödemezler. Organlar gazete paralarını ya toplamaz, ya da düzensiz bir biçimde aktarırlar. Bağış da bundan muaf değildir.

Buna karşın, ne örgütün organ ve birimlerinden bu duruma devrimci bir tepki gösteriliyor, ne de merkezi planda mali görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyenlere bir yaptırım uygulanıyor. Şimdiye kadar düzenli aidat ödemediği, gazete paralarını toplamadığı için, ya da hedeflerine ulaşamamış bir bağış kampanyası nedeniyle hakkında soruşturma açılmış bir örgüt organı ya da üyesi var mıdır? Hareketimize üye olma koşullarından biri de örgüte mali katkıda bulunma, düzenli aidat ödemedir. Üye olmanın temel bir koşulunu yerine getirmediği bir durumda, normal olan örgütün ihraca kadar varabilecek bir yaptırımlar dizisini devreye sokması değil midir?

Bu konudaki gevşeklik, örgütsel cephedeki gevşekliğin bir parçasıdır. Ama bu gevşeklikten en fazla payını alan mali cephedeki görevlere yaklaşımdır. Örneğin neden randevularına gelmeyen ya da geç gelen yoldaşlara karşı tepki gösterilebilirken, aidatlarını vb. ödemeyen yoldaşlara karşı bu aynı şey yapılmıyor.

Lenin, *"Parti üyesi, parti programını kabul eden ve hem mali yönden, hem parti örgütlerinden birine bizzat katılarak partiyi destekleyen kişidir"*, der. Lenin'in bu klasik üye tanımı, bilindiği gibi sonradan komünist hareket tarafından genel bir ölçü olmuştur. Hareketimiz de aynı yaklaşımı benimsemiştir bu konuda. Sınıflar mücadelesi pratiğinden, deneyim ve birikiminden süzülerek oluşturulmuş bu üyelik kriterleri, kendi içinde bir bütünlük arzeder. Bu bütünlük nedeniyledir ki, üyelik koşulları arasında bir önem sıralaması yaratılamaz. Üye, bu bütünlüğü kendinde somutlaştıran kişidir. Örgütümüzün organ ve birimlerinde gerek bu bütünlüğü kavramada, gerekse de mali soruna yaklaşımda siyasal bakış ve kavrayış zayıflığı vardır. Bu kendini mali görev ve sorumluluklar alanında liberal bir davranış çizgisi ve eğilimiyle ifade ediyor.

* * *

Eğitimin sürekli kılınması gerekir. Bu amaçla MYO vb. etkin bir biçimde kullanılmalıdır. Mali raporlar bu eğitimin bir aracına dönüştürülmelidir. Bugüne kadar örgütün bilgisine sunulan mali raporlar daha çok teknik içeriklidir. Bu haliyle organ ve birimlerin mali konuda siyasal eğitimine, mali sorunu bütünlüklü kavramalarına hizmet etmemektedir. Oysaki mali rapor örgütün mali cepheden siyasallaşmasına hizmet etmeli, mali sorunları inceleyip, çözüm önerileri vb. içermelidir. Organ ve birimler mali raporları bu perspektifle ele alıp hazırlama çabası içine girerlerse, sorunun siyasal özünü ve önemini kavramada önemli bir mesafe kaydedeceklerdir.

Önümüzdeki dönem içerisinde mali denetim, gerek merkezi planda gerekse de organların iç işleyişinde büyük bir disiplinle yürütülmeli, aidat, bağış vb., düzenli hale getirilmelidir.

Kamulaştırma, finansman sorununu büyük ölçüde çözümleyebilecek bir başka yöntemdir. Ancak kamulaştırmanın örgüt genelinde bağış ve aidat kurumuna işlerlik kazandırma çabalarıyla birlikte ele alınmasına özen gösterilmelidir. Kamulaştırma yöntemi, örgüt genelinde kitleye dayanma perspektifinin zayıflamasına, aidat, bağış vb. mali araçların kullanımında gevşemelere yolaçabilir. Örgütümüz mali cephedeki gerçekliğini de gözeterek, bu eylemin siyasal-örgütsel sonuçlarını hesaplamalı; örgüt genelinde siyasal-örgütsel hazırlığını buna uygun biçimde tamamlamalıdır.

Kitle çalışması ve politik propaganda üzerine bir deneyim

Geçtiğimiz aylarda genel propaganda çalışmalarımızın etkilediği unsurları açığa çıkarmak için bazı girişimlerimiz olmuştu. Dağıtım sırasında tespit ettiğimiz evleri ziyaret etmeye başladık. Karşımıza daha çok devrimci hareketlerden etkilenmiş unsurlar çıktı. Bunlardan bir tanesi, Emeğin Bayrağı taraftarıydı. Yayınlarımızı yakın bir ilgiyle incelemiş ve belli değerlendirmelere ulaşmıştı. Gebze Direnişi üzerine tartışma çıktı. Direniş komitesine ve onun içinde yer alan devrimcilere yönelttiğimiz eleştirileri haksız buluyor, bu tür davranışların eylemin birliğini, dolayısıyla da başarısını olumsuz yönde etkilediğini düşünüyordu.

Direniş komitesinin aldığı tutarsız tutumları ve kitlenin militan mücadele isteğinin önüne geçme, direnişi bitirme çabalarını anlatarak, eleştirilerimizin yerinde olduğunu, öncülerin kitlenin gerisinde kaldığını söyledim. O bana, belediyelerin koşullarının iyi tahlil edilemediğini, bunları bilmeden "radikal" yöntemler önermenin doğru olmadığını, kitleyi hazır olmadığı eylemlere sürüklemenin sakıncalarını vb. anlattı. Daha sonra tartışmanın kapsamı, sınıf hareketinin sorunları, öncü sektör, belediye işçilerinin tahlili vb.ne kadar genişledi. Karşımdaki işçi, belediyelerde gelişen son dönem mücadelelerinin nedenini, SHP döneminde işe girmiş eski devrimcilerin yeni yönetimde işlerini kaybetmeleri olarak açıklıyordu. Bu işçilerin, gerçekte, devrimci mücadeleden düşüp SHP'lileştiğini ve hiçbir devrimci amaçlarının ve niyetlerinin olmadığını söylüyordu. Mücadelelerini işe geri dönmekle sınırlayan işçilerin temsilcisi durumundaki direniş komitesi de, bu geri bilincin bir ifadesiydi. Bu kapsamdaki mücadelelere derin anlamların yüklenemeyeceğini, devrimci bir beklenti içine girilmemesi gerektiğini ifade ediyordu. Öncü sektör olarak tarif ettiği metal işkolunda ise, görece yüksek ücretler nedeniyle bugün hiçbir mücadelenin yaşanmadığını, bu durumda işçilerin sosyalizm davasına nasıl kazanılacağının kendisi için bir "bilmece" olduğunu söyleyerek, sorusuna yanıt arıyordu.

Aramızda geçen tartışmayı bu boyutlarda özetlememin asıl amacı; görüşlerimizi doğrudan propaganda etmek üzere yakalayabildiğimiz çok sınırlı olanakları en iyi şekilde değerlendirebilmek için yapmamız gereken hazırlığın kapsamını örnekleyebilmek içindir. Her vesileyle ideolojik üstünlüğümüzden, politik tahlillerimizin isabetliliğinden sözediyoruz. Ama bunlar, sınıf mücadelesine taşınamadığı, orada gerçek birer silaha dönüştürülemediği zaman fazla bir anlamları kalmıyor. İşçi kitleleri ile bağ kurmak, kitleye görüşlerimizi sistemli bir biçimde propaganda etmek, kitle mücadelelerini örgütlemek ve ona önderlik etmek ile kendi hareketimizin örgütsel işlevini yerine getirebilmesi ve gelişebilmesi arasındaki diyalektik ilişkinin bilince çıkarılması gerekiyor.

Yukardaki örnekte, bu çerçevedeki görevlerin yerine getirildiği ve ortamın en verimli şekilde kullanıldığı söylenemez. Özellikle yakın dönemin gelişmesi olmasına ve yayınlarımızda kapsamlı olarak işlenmesine rağmen, Gebze Direnişi ile ilgili tartışmada yeterli olabildiğim söylenemez. Yalnızca yazılanları okumak, perspektifleri ve tahlilleri kavramak, sistemli bir tarzda propaganda etmek için yeterli olmuyor. Eğer organ olarak bu konuda kollektif bir tartışma örgütleyebilmiş olsaydık, bu olanağı çok daha verimli bir şekilde değerlendirmek mümkün olabilirdi. Aynı şekilde genel propaganda dolayımıyla bizi tanıyan emekçilere doğrudan ulaşma ve örgütleme imkanları, bunların en etkili ve verimli tarzda nasıl değerlendirileceği konusunda baştan bir planımızın olması gerekiyordu. Faaliyetlerimizin anlamı, görüşlerimizin farklılığı ve doğruluğunu her düzeyde işçi ve emekçiye propaganda edebilmeyi başarmamız gerekiyor. Bu konudaki eksikliklerimizi gidermenin, iyi birer propagandacı ve örgütçü olmanın yolu, kitle çalışmasına özel bir önem vermekten geçiyor. Bulabildiğimiz her ortamı, propagandacı niteliklerimizi geliştirmek için kullanabilmeliyiz. Her yoldaş, mutlaka kendisine işçi ve emekçilerden oluşan bir sosyal çevre yaratmak zorunda olmalıdır. Bunlar başlangıçta geri ve bilinçsiz işçilerden oluşsa bile, içe kapalılığa son vereceği için, kendimizi geliştirmemizin olanaklarını sunacaktır. Asla hazır, zaten bir şekilde sosyalizmden etkilenmiş ya da kolayca etkilenecek işçiler bekleme kolaycılığına kapılmalıyız. Bu gerilik, sınıfın bugünkü gerçekliğinin bir ifadesidir.

Bugüne kadar genelde sürdürülen "içe kapalı"

ilişki tarzı nedeniyle, pek çoğumuz, "sıradan" insanların "sıradan" sorunlarından hareketle düzenin teşhiri ve sosyalizm alternatifinin propagandası konusunda kendimizi geliştirmekten uzak kaldık. Oysa ki, bu insanlar hergün bu düzenin sorunlarıyla içiçe yaşıyorlar. Yolda, otobüste, kuyrukta, bütün sohbetler bu sorunlardan oluşuyor. En yakınımızdaki insanlardan başlayarak sürekli bu konularda düzeni teşhir etmeye çalışmalıyız. Düzene karşı duyduğumuz kini herkese taşıyabilmeliyiz.

Son olarak yayınlarımızda gündelik propagandaya ve teşhire malzeme sağlayabilecek yazıların sınırlılığına değinmek istiyorum. Bu konudaki yazılar, yol gösterici olmak ve deneyim aktarmak bakımından yetersizdir. Bu durum, bizlerin ya bu konuda hiçbir girişimimizin olmadığını ya da varsa bile, bunları yazmaya değer görmediğimizi gösteriyor. Her iki durumda bir sağlıksızlığı ifade ediyor. Eğer biz bir devrim örgütü olmak istiyorsak, eğer biz işçi sınıfının en ileri unsurlarını örgütlemek istiyorsak, gündelik propagandada da çok yaratıcı ve etkili olabilmeliyiz. Ve bu deneyimlerimizi yayınlarımıza yansıtacak kollektif bir gelişmenin önünü açabilmeliyiz. Yoldaşlarımız, hangi konuyu işçilere nasıl anlatıyor, onların dikkatleri en çok nerelerde yoğunlaştırılabiliyor, hangi konuda ikna etmekte yetersiz kalıyoruz; bu soruları ve cevaplarını yayınlarımızda bulabilmeliyiz. İşçi ve emekçileri etkileme ve örgütleme konusunda yetersiz kaldığımızda, sorunu onların geriliği ya da niyetsizliği ile açıklamakla yetinemeyiz. Kendi sorumluluklarımızı da görebilmeliyiz. Bu yetersizliklerimiz kesinlikle bir güvensizliğe dönüşmemelidir. Davamıza olan bağlılığımız ve inancımız canlı kaldığı sürece komünistlerin üstesinden gelemiyeceği güçlük yoktur. Yeter ki enerjimizi ve çabalarımızı doğru yönlendirip yoğunlaştırabilelim.

Özlem ESİN

Siyasal faaliyet ve devrimci tutum

Bir yoldaşım o güne kadar hiç çıkmadığım bir pratik çalışmaya katılacağımı söyleyince gerekli hazırlıklarımı yaptım. Diğer iki yoldaşımla da irtibatı sağlayarak çalışmayı yapacağımız yere geldik. Bir yoldaşım gözcüydü. Çevreyi dikkatli bir şekilde kontrol ettik. Fakat etrafı ağaçlıklı bir yerdi. Çalışmaya başlamak üzereydik ki, 3 sivil polisin hızla yukarıya doğru geldiğini gördük. Ben bir yoldaşımla yan yana duruyordum. Diğer yoldaş bizden 20 metre uzaktaydı. Çalışma materyalleri yanımdaki yoldaşımda duruyordu. Hızla yanımıza yaklaşan üç polis küfür ederek silahlarını başımıza dayadı. O anda aklıma okuduğum *Adressiz Sorgular* isimli kitap geldi. Asıl mücadele şimdi başlıyordu. Oldukça rahattım. Ne yaptığımın bilincindeydim. Kafamıza silahlar dayanmış, ellerimiz havadaydı. Köpeklerden biri yoldaşıma tekme ve yumruklarla girişti. İlk korkuyu vermeye çalışıyor, durmadan sorular sorarak silahın kabzasıyla kafasına vuruyordu. Yoldaşımda çelikleşmiş bir iradeyle karşılaşınca bu kez bana yöneldiler. Aynı şekilde beni de sorgulamaya kalkıştılar. Benden de aynı tavrı görünce öfkeden küplere bindiler ve daha şiddetli bir biçimde vurmaya başladılar. Bu arada bu köpeklerden biri gözcü yoldaşımızın kafasına silahı dayayarak onu da yanımıza getirdi. Aynı biçimde ona da saldırdılar. Fakat yoldaşımın da tavrı netti. O anda kavgam vardı aklımda, sınıfıma karşı olan sorumluluklarım vardı... Onurluca direnmeliydim. Düşmanı kalesinde vurmalıydım. Bu konuda oldukça nettim. Biz yeni bir toplumu yaratmanın sancılarını yaşıyorduk. Ama bu sancılar, mutluluğun, kardeşliğin ve paylaşmanın sancılarıydı.

Sonra bileklerimize kelepçeler takıldı. Herşey ilkti benim için. O güne dek hiç bir "polislik" olayım olmamıştı. Bunun yolaçabileceği toylukları, olabildiğince inisiyatifi elimde tutarak yenmeye çalışıyordum. Karanlık bir odaya gözlerimiz bağlı olarak alındık. Daha adımımızı atar atmaz kaba dayakla karşılaştık. Fakat değil konuşmak sesimiz bile çıkmıyordu. Evet, düşmana hiçbir şey vermeyecektik, vermedik de... Saatler süren türlü dayak fasıllarından sonra yine gözlerimiz kapalı olarak I. Şubeye götürüldük. Bu dayak seansları arasında "tecavüz", "kafaya kurşun sıkmak" vb. bağırtılar duyuyorduk. Böylece bizi sınamaya çalışıyorlardı. Ama biz kararlıydık. İçimde yalnızca sınıfımın ve tüm ezilenlerin sıcaklığı vardı. Bu beni bir zırh gibi koruyordu. Acı duymuyordum. I. Şubede saatlerce gözlerimiz kapalı dolaştırıldık. Bu esnada her önümüze gelen ya da yanımızdan geçen bir köpeğin pis kokulu nefesini hissediyordum. Türlü kelime oyunlarıyla oynadıkları "papaz" ve "cellat" rollerini tek tek boşa çıkardık. Şube bizi kabul etmedi. Bunun nedeni bizim devrimci kararlılığımızdı. Dört gün sonra savcılığa çıkarıldık. Bu ilk deneyim benim ve diğer yoldaşların için büyük bir kazanımla sonuçlanmıştır.

D. SAVAŞ

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Yeni dönem liberallerinin yasal parti hazırlıkları

İşçi bir arkadaşın davetiyle bir ev toplantısına katıldım. Toplantı başladığında yapılan konuşmalardan bu toplantının yeni dönem liberallerinden birinin yasal parti kuruluş çalışmalarının tanıtım toplantısı olduğunu anladım. Partinin yasal olması, dönemin koşullarının elverişliliği ve yasal çalışmanın nimetleri sıralanarak gerekçelendirildi. Bu partinin sınıfa yönelen, işçi sınıfını kucaklayan kitlesel bir oluşum olduğu vb. doğrultusunda konuşmalar yapıldı. Konuşmalar sırasında söz aldım. Parti olma iddiasındaki bu küçük-burjuva demokrat hareketin geçmişinden bugüne süreçlerine değindikten sonra, bugün gelinen noktanın, reformizm evrimlerinin hiç de şaşırtıcı olmadığını vurguladım. Bunun devrimci kimlik bakımından kendi tükenişlerini ifade ettiğini belirttim. Bu yasal parti girişiminin bir İP'den farklı olmadığını, öz olarak birbirine yakınlaştığını ve bunu şimdi biçim olarak tamamlayan bir girişim olduğunu söyleyerek konuşmamı bitirdim. Bu konuşma toplantıda tam bir bozgun havası yarattı. Bu liberaller hemen düzeysiz bir saldırıya geçtiler ve sonunda beni provokatörlükle suçladılar. Toplantıya katılanların bir kısmı beni tanıdıkları için böylesi bir düzeysizlik tepkiyle karşılandı ve toplantı kendiliğinden sona ermiş oldu.

Küçük-burjuva devrimciliği bu liberaller nezdinde düzenle birleşme yolunda bir hayli yol almıştır. İşçilerin kafasını bulandıran küçük-burjuva anlayışlarla her alanda mücadele etmeli ve kitle önünde teşhir etmeliyiz.

İşçi sınıfının ihtilalci partisini yaratmak için daha çok çalışmak önümüzde duran bir görevdir.

Ekimci bir işçi/Adana

Eğitim emekçilerinin yeri işçi sınıfının yanıdır

Amacı sermaye sınıfına hizmet etmek olan devlet, eğitimi de bütünüyle sermaye sınıfının hizmetine sunuyor. Açılmasına izin verilen özel okullar, kolejler, dersaneler emekçi sınıfların çocuklarının okuma hakkını tümüyle elinden alıyor. Devlet okullarına mali destek gün geçtikçe azaltılmakta ve hatta tümüyle geri çekilmektedir. Devlet eğitim için gerekli kaynakları sermayeye sunmaktadır.

Bunun temel nedeni, ülkemizde yaşanan ekonomik çıkmazdır ve sorumlusu da çürümüş kapitalist düzenin kendisidir. Çürümüş düzen ayakta kalabilmek için daha fazla sömürüye ihtiyaç duymaktadır. Ve yine bunun içindir ki kirli savaş her geçen gün tırmandırılmaktadır.

Bu kirli savaşa öğretmen kitlesi de alet ediliyor. Öğretmenler ya askere gönderiliyor ya da paralı askerlik önümüze getiriliyor. Böylece kirli savaş için para kaynağı da sağlamış oluyorlar. Kirli savaş için bulunan kaynaklardan bir başkası ise devlet okullarında okuyan öğrencilerin velileridir. Devlet okullara verdiği ekonomik desteği tümüyle kesme hazırlığı içinde. Ekonomik giderlerin öğrencilerden toplanması hedeflenen Eğitime Katkı Payı adı altındaki haraçlarla karşılanması hedefleniyor. Öte yandan ise özel okul ve kolejlerin kredi limitlerini artırıyor. Parası olana okuma hakkı sonuna kadar tanınırken, toplumun ağırlıklı bir çoğunluğunu oluşturan emekçi kesimlerin çocuklarının okuma hakları gaspediliyor. Sermaye devletinin eğitimdeki amacı düşünmeyen suskun bir toplum yaratmaktır. Bunu da böylece başarmış oluyor. Öğretmenleri de bu politikalarına alet ediyor. Öğretmenleri kirli savaşa sokarak, para toplatarak, vb...

Peki ya biz öğretmenler ne yapıyoruz? Ne yapmalıyız?12 Eylül darbesiyle yaratılan suskun toplumun bir parçası haline gelen bizler, tüm bu gelişmelere karşı tepki göstermiyoruz. Sendikalarımızda son günlerde kendi iç sorunları (Eğit-Sen ile Eğitim-İş birleşmesi) önplana çıkarılırken, sözünü ettiğimiz bu sorunlara gereken önem verilmiyor.

Bizler, aydın öğretmenler olarak, içinde yaşadığımız toplumun ekonomik-politik sorunlarına karşı gerekli tavrı almalıyız. Bu düzenin aleti olmamak için politik bir tutum koymalıyız.Eğitim emekçilerinin yeri işçi sınıfının yanı olmalıdır. Özgür, sömürüsüz bir dünya düzeni için mücadele etmeliyiz. Bu mücadelemizin başarıya ulaşması için kardeş Kürt halkının mücadelesini desteklemeliyiz.

Anadolu Yakasından Ekimci bir öğretmen

Temel zaaf önderlik yoksunluğu

Adana Eğit-Sen üyesi bir eğitim emekçisiyim. 20 Aralık iş bırakma eylemimize ilişkin eksiklik ve zaaflardan sözetmek istiyorum.

20 Aralık eylemi için şu kararlar alınmıştı. Bütün kamu çalışanları (Eğit-Sen hariç) kendi basın açıklamalarını işyerlerinin önünde yapacaklar ve saat 12.30'da Büyükşehir Belediyesi'nin yanında KÇPS'nin bir basın açıklaması gerçekleştirilecekti.

20 Aralık sabahı bütün memurlar kendi işyerleri önünde basın açıklaması yaparlarken, Maliye-Sen ve BTS'de olduğu gibi polisle çatışırlarken, bizler sendikamızda oturduk ve bekledik. Saat 12.30'da öğretmenler olarak Büyükşehir Belediyesine geldiğimizde polis parkı kuşatmıştı. Gruplar halinde dağılmış bine yakın insan vardı. Polis insanların arasına dalıyor ve dağıtıyordu. Basın metnini okuyacak kişi gözaltına alınmıştı. Tam bir karmaşa hakimdi. Kitleyi biraraya getirecek bir önderlik kendini gösteremiyordu. Bu arada bazı arkadaşlarımız gözaltına alındı ve hiçbir tepki ortaya konamadı. Basın açıklamasının BTS'de yapılacağı haberi üzerine BTS'ye gittik. 15-20 kişiyle BTS'ye ulaştığımızda sadece gazeteciler vardı. Eğit-Sen şube başkanı, uğradığımız saldırı ve baskıları anlatan bir konuşmadan sonra basın metnini okumaya başlanmıştı ki, bir otobüs polis geldi ve saldırdı. Sendika başkanı ile bir kaç öğretmen arkadaşımızı tutukladı. Bizleri de tartaklayarak dağıttı. Arkadaşlarımız bir kaç saat sonra kimlik tespitinden sonra serbest bırakıldılar.

Burada şunu farkettim. Eğitim emekçileri ve kamu çalışanları koyun gibi sürülmekten ve sömürülmekten bıkmış, kafasını kaldırıyor. Fakat bizi yönlendirecek bir önderlikten yoksunuz. Önderliğe soyunan insanlar sendikalar arasındaki koordinasyonu bile sağlayamıyorlar.

Polisin saldırısı sonucu insanlar biraz daha radikalleşti. Sendikaya geldiğimizde partilerin binalarını işgal edelim, karakola gidip orada bekleyelim, ya bizi de alsınlar ya da arkadaşlarımızı bıraksınlar sesleri duyulmaya başlanmıştı ki, arkadaşlarımız serbest bırakıldı.

Eksiğimiz eylem pratiğimizin yokluğu ve ihtilalci önder bir partimizin olmamasıydı.

Adana'dan EKİM okuru bir eğitim emekçisi

Suskunluk Çıkar Yol Değil
Gün, Saldırılara Karşı Topyekün Mücadele,
Gün Örgütlenme-Partileşme, Partili Mücadeleye Atılma Günüdür...

İşçiler!

Barbarlık sisteminin örgütü siyasal gücü olan sermaye devleti, işçi ve emekçilere karşı "özelleştirme" adı altında yeni bir savaş açmış bulunuyor.

Biliyoruz ki özelleştirme demek, daha yoğun bir sömürü, yüzbinlerce işçinin bir çırpıda sokağa atılarak işsiz bırakılması demektir. Peki işten atılmayanların durumu farklı mı olacaktır? Hayır! Çünkü gasp edilmesi ve düşük ücretle çalışmaya mahkum etmek demektir.

Saldırı yanlızca özelleştirmeyle de sınırlı değil. 5 Nisan'dan daha beter yeni saldırı paketleri hazırlanıyor. Zamlar dalga dalga geliyor.

Sermaye devleti siz işçiler için yaşamı yalnızca ekonomik ve sosyal alanda çekilmez hale getirmekle yetinmeyecektir. O, ekonomik saldırı paketlerinin tam bir "başarı"yla uygulanabilmesi için işçi ve emekçilerin sessizce kaderine razı olmasını, hiçbir hak talebinde bulunmamasını istemektedir. İşçi ve emekçilerden gelebilecek olası bir hak istemi eylemliliklerinin önünü alabilmek için baskı ve teröre başvuracaktır. Bir özel savaş aygıtı, kontr-gerilla cunhuriyeti olan sermaye devleti "demokratikleşme" saldırısını ve "Yeni Terör Yasası"nı bu nedenle devreye sokuyor. Yani "özelleştirme" savaşı yalnızca ekonomik değil, fakat esas itibarıyla politik bir savaştır. (...)

Birleşelim, örgütlenelim, harekete geçelim!.. Kendi kaderimizi tayin etmek üzere elimize alalım. Zulüm ve barbarlık, işsizlik, açlık sefalet ve hertürlü özgürlükten yoksunluğun düzeni olan sermaye iktidarını yıkmak, işçi sınıfının siyasal sınıf iktidarını kurmak için mücadeleye atılalım. Gelin bu yolu izleyelim.

EKİM İstanbul İl Örgütü'nün Ocak '95 tarihli bildirisinden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mustafa Suphi ve 14 komünist yoldaşı 74 yıl önce katledildiler

28-29 Ocak 1921'i unutma!

28 KANUNU SANİ

- *Ta ta aa ta ta Ha ta tta ta*
  Tarih
  sınıf-ların
  mücadelesidir.

*

- *1921*
  Kanunusani 28
- *Karadeniz*
- *Burjuvazi*
- *Biz*
- *On beş kasap çengelinde sallanan*
  On beş kesik baş
- *On beş arkadaş*
- *Yoldaş*
  Bunların sen
  isimlerini aklında tutma
  fakat
  28 kanunusaniyi unutma!

*

- *"Siyah gece*
  "Beyaz kar
  "Rüzgar
  "Rüzgar
- *Trabzondan bir motor açılıyor*
- *Sa-hil-de ka-la-ba-lık!*
- *Motoru taşlıyorlar*
- *Son perdeye başlıyorlar!*
- *Burjuva Kemalin omuzuna binmiş*
  Kemal kumandanın kordununa
  Kumandan kahyanın cebine inmiş
  Kahya adamlarının donuna
- *Uluyorlar*
- *hav...hav... hak...tü*
- *Yoldaş unutma bunu*
  Burjuvazi
  ne zaman aldatsa bizi
  böyle haykırır:
- *hav...hav...hak...tü*
- *Gördün mü ikinci motörü?*
- *İçinde kim var?*
- *Arkalarından gidiyorlar.*

- *İkinci motor birinciye yetişti*
- *Bordoları bitişti*
- *Motörler sarsılıyor*
- *Dalgalar sallıyor*
  Sallıyor dalgalar
- *Hayır*
  iki motörde iki sınıf çarpışıyor.
- *Biz*
  Onlar!
- *Biz silahsız*
  Onlar kamalı
- *tırnaklarımız*
- *Kavga son nefese kadar*
- *Kavga*
- *Dişlerimiz ellerini kemiriyor*
- *Kamanın ucu giriyor*
- *girdi...*
- *Yoldaşlar, ey!*
  artık lüzum yok fazla söze:
  Bakın göz göze
- *Karadeniz*
  On beş kere açtı göğsünü,
  On beş kere örtüldü.
  Onbeşlerin hepsi
  Bir komünist gibi öldü.

Nazım HİKMET
Moskova, 1923